C/2025/3753

17.9.2025

P9_TA(2024)0327

Măsurile de intervenție timpurie, condițiile de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție (BRRD3)

Rezoluția legislativă a Parlamentului European din 24 aprilie 2024 referitoare la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de intervenție timpurie, condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție (COM(2023)0227 – C9-0135/2023 – 2023/0112(COD))

(Procedura legislativă ordinară: prima lectură)

(C/2025/3753)

Parlamentul European,

— având în vedere propunerea Comisiei prezentată Parlamentului European și Consiliului (COM(2023)0227),

— având în vedere articolul 294 alineatul (2) și articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în temeiul cărora propunerea a fost prezentată de către Comisie (C9-0135/2023),

— având în vedere articolul 294 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

— având în vedere avizul Băncii Centrale Europene din 5 iulie 2023 ([1]),

— având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European din 13 iulie 2023 ([2]),

— având în vedere articolul 59 din Regulamentul său de procedură,

— având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri economice și monetare (A9-0153/2024),

1. adoptă poziția sa în primă lectură prezentată în continuare;

2. solicită Comisiei să îl sesizeze din nou în cazul în care își înlocuiește, își modifică în mod substanțial sau intenționează să-și modifice în mod substanțial propunerea;

3. încredințează Președintei sarcina de a transmite Consiliului și Comisiei, precum și parlamentelor naționale poziția Parlamentului.

([1]) JO C 307, 31.8.2023, p. 19.
([2]) JO C 349, 29.9.2023, p. 161.

P9_TC1-COD(2023)0112

Poziția Parlamentului European adoptată în primă lectură la 24 aprilie 2024 în vederea adoptării Directivei (UE) 2024/… a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de intervenție timpurie, condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție (*)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) Cadrul de rezoluție al Uniunii pentru instituțiile de credit și firmele de investiții (denumite în continuare „instituțiile") a fost instituit în urma crizei financiare mondiale din 2008-2009 și în urma adoptării de către Consiliul pentru Stabilitate Financiară a atributelor-cheie ale regimurilor eficace de rezoluție a instituțiilor financiare ([3]), aprobate la nivel internațional. Cadrul de rezoluție al Uniunii constă în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]) și în Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]). Ambele acte se aplică instituțiilor stabilite în Uniune și oricărei alte entități care intră în domeniul de aplicare al directivei respective sau al regulamentului respectiv (denumite în continuare „entități"). Cadrul de rezoluție al Uniunii urmărește să gestioneze în mod ordonat intrarea în dificultate a instituțiilor și entităților prin menținerea funcțiilor critice ale instituțiilor și entităților și evitarea amenințărilor la adresa stabilității financiare, protejând, în același timp, deponenții și fondurile publice. În plus, cadrul de rezoluție al Uniunii urmărește să stimuleze dezvoltarea pieței interne în sectorul bancar prin crearea unui regim armonizat pentru abordarea coordonată a crizelor transfrontaliere și prin evitarea problemelor de denaturare a concurenței și a riscurilor de tratament inegal.

(2) La câțiva ani de la punerea în aplicare, cadrul de rezoluție al Uniunii, astfel cum este aplicabil în prezent, nu oferă rezultatele scontate în ceea ce privește unele dintre aceste obiective. În special, deși instituțiile și entitățile au înregistrat progrese semnificative în ceea ce privește posibilitatea de soluționare și au alocat resurse semnificative în acest scop, în special prin constituirea capacității de absorbție a pierderilor și de recapitalizare și prin completarea mecanismelor de finanțare a rezoluției, cadrul de rezoluție al Uniunii este rareori utilizat. În schimb, intrarea în dificultate a anumitor instituții și entități mici și mijlocii este abordată în cea mai mare parte prin măsuri naționale nearmonizate. ***Din păcate, sunt utilizați în continuare*** banii contribuabililor***, și nu plasele de siguranță finanțate de sector, inclusiv*** mecanismele de finanțare a ***procedurilor de rezoluție***. Această situație pare să rezulte din stimulente inadecvate. Aceste stimulente inadecvate rezultă din interacțiunea dintre cadrul de rezoluție al Uniunii cu normele naționale, marja largă de apreciere în ceea ce privește evaluarea interesului public nefiind întotdeauna

(*) Modificările din întregul text decurg din adoptarea amendamentului 1. Textul nou sau modificat este marcat cu caractere cursive aldine; textul eliminat este marcat prin simbolul ▌.

([1]) JO C,, p..

([2]) JO C,, p..

([3]) Consiliul pentru Stabilitate Financiară, Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions (Atributele-cheie ale regimurilor eficace de rezoluție a instituțiilor financiare), 15 octombrie 2014.

([4]) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

([5]) Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

exercitată astfel încât să reflecte modul în care s-a intenționat să se aplice cadrul de rezoluție al Uniunii. În același timp, cadrul de rezoluție al Uniunii a fost puțin utilizat din cauza riscurilor ca deponenții instituțiilor finanțate prin depozite să suporte pierderi pentru a se asigura că aceste instituții pot avea acces la finanțare externă în cadrul procedurii de rezoluție, în special în lipsa altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne. În fine, faptul că există norme mai puțin stricte privind accesul la finanțare în afara procedurii de rezoluție decât în cadrul acesteia a făcut ca în locul aplicării cadrului de rezoluție al Uniunii să se recurgă la alte soluții, care implică adesea utilizarea banilor contribuabililor în locul resurselor proprii ale instituției și entității sau al plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar. Această situație generează, la rândul său, riscuri de fragmentare, riscuri de rezultate sub nivelul optim în ceea ce privește gestionarea situațiilor de intrare în dificultate a instituțiilor și entităților, în special în cazul unor instituții și entități mici și mijlocii, precum și costuri de oportunitate legate de neutilizarea resurselor financiare. Prin urmare, este necesar să se asigure o aplicare mai eficace și mai coerentă a cadrului de rezoluție al Uniunii și să se asigure că acesta poate fi aplicat ***atunci când*** este în interesul public, inclusiv în cazul anumitor instituții mici și mijlocii ▌.

(2a) Obiectivul revizuirii Directivei 2014/59/UE este de a proteja mai bine banii contribuabililor și de a institui noi mecanisme sistemice pentru instituții și entități care nu sunt vizate de cadrul de rezoluție în vigoare. Acest cadru este conceput pentru a reduce presiunea economică asupra societății prin reducerea costurilor globale legate de intrarea în dificultate a băncilor. Utilizarea banilor contribuabililor ar trebui mult redusă, odată cu introducerea unui cadru revizuit, pentru ca mecanismul de finanțare a rezoluției să fie utilizat mai frecvent și mai eficient.

(3) Intensitatea și nivelul de detaliu al activității de planificare a rezoluției necesare în ceea ce privește filialele care nu au fost identificate drept entități de rezoluție variază în funcție de dimensiunea și profilul de risc al instituțiilor și entităților în cauză, de prezența funcțiilor critice și de strategia de rezoluție a grupului. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată lua în considerare acești factori atunci când identifică măsurile care trebuie luate cu privire la aceste filiale și să urmeze o abordare simplificată, după caz.

(3a) Unul dintre obiectivele-cheie ale prezentei directive de modificare este de a introduce o abordare actualizată care să le permită autorităților să gestioneze în mod eficace eventualele dificultăți cu care se confruntă unele bănci sau grupuri de bănci. Această abordare ar trebui să promoveze transparența și previzibilitatea, reducând în același timp la minimum consecințele economice negative. O astfel de abordare este aliniată la principiul general al recapitalizării interne din Directiva 2014/59/UE, menținând totodată fezabilitatea practică a tratării falimentului băncilor mijlocii.

(4) O instituție sau o entitate care este în curs de lichidare în temeiul dreptului intern, în urma constatării faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și a concluziei autorității de rezoluție potrivit căreia rezoluția acesteia nu este în interesul public, se îndreaptă în cele din urmă către ieșirea de pe piață. Aceasta implică faptul că nu este necesar un plan de măsuri care să fie luate în caz de intrare în dificultate, indiferent dacă autoritatea competentă a retras deja autorizația instituției sau a entității în cauză. Același lucru este valabil și pentru o instituție reziduală aflată în rezoluție după transferul activelor, drepturilor și pasivelor în contextul unei strategii de transfer. Prin urmare, este oportun să se precizeze că, în aceste situații, nu este necesară adoptarea de planuri de rezoluție.

(5) În prezent, autoritățile de rezoluție pot interzice anumite distribuiri în cazul în care o instituție sau o entitate nu îndeplinește cerința amortizorului combinat atunci când este luată în considerare în plus față de cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile (denumită în continuare „MREL”). Cu toate acestea, în anumite situații, o instituție sau o entitate ar putea avea obligația să respecte MREL pe o bază diferită de baza pe care instituția sau entitatea respectivă trebuie să respecte cerința amortizorului combinat. Această situație creează incertitudini cu privire la condițiile de exercitare a competențelor autorităților de rezoluție de interzicere a distribuirilor și de calculare a sumei maxim distribuibile aferente MREL. Prin urmare, ar trebui să se prevadă că, în aceste cazuri, autoritățile de rezoluție ar trebui să își exercite competența de a interzice anumite distribuiri pe baza estimării cerinței amortizorului combinat care rezultă din Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei ([6]). Pentru a asigura transparența și securitatea juridică, autoritățile de rezoluție ar trebui să comunice cerința estimată a amortizorului combinat instituției sau entității, care ar trebui apoi să facă publică cerința estimată a amortizorului combinat.

([6]) Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei din 26 martie 2021 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează metodologia de utilizat de către autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei menționate anterior (JO L 241, 8.7.2021, p. 1).

(6) Au fost create măsuri de intervenție timpurie pentru a permite autorităților competente să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții sau entități și să reducă, în măsura posibilului, riscul și impactul unei rezoluții eventuale. Cu toate acestea, din cauza lipsei de certitudine în ceea ce privește indicatorii de declanșare pentru aplicarea acestor măsuri de intervenție timpurie și a suprapunerilor parțiale cu măsurile de supraveghere, măsurile de intervenție timpurie au fost rareori utilizate. Prin urmare, condițiile de aplicare a acestor măsuri de intervenție timpurie ar trebui să fie simplificate și precizate mai în detaliu. Pentru a elimina incertitudinile cu privire la condițiile și calendarul de demitere a organului de conducere și de numire a administratorilor temporari, măsurile respective ar trebui să fie identificate în mod explicit ca măsuri de intervenție timpurie, iar aplicarea lor ar trebui să facă obiectul acelorași indicatori de declanșare. În același timp, autoritățile competente ar trebui să aibă obligația de a selecta măsurile corespunzătoare pentru a aborda o situație specifică, în conformitate cu principiul proporționalității. Pentru a permite autorităților competente să ia în considerare riscurile reputaționale sau riscurile legate de spălarea banilor sau de tehnologia informației și comunicațiilor, autoritățile competente ar trebui să evalueze condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie nu numai pe baza unor indicatori cantitativi, cum ar fi cerințele de capital sau de lichiditate, nivelul de îndatorare, creditele neperformante sau concentrarea expunerilor, ci și pe baza unor indicatori de declanșare calitativi.

(7) Pentru a îmbunătăți securitatea juridică, ar trebui eliminate măsurile de intervenție timpurie prevăzute în Directiva 2014/59/UE care se suprapun cu competențele deja existente în cadrul prudențial prevăzut în Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([7]) și în Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului ([8]). În plus, este necesar să se asigure faptul că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să se pregătească pentru o rezoluție eventuală a unei instituții sau entități. Prin urmare, autoritatea competentă ar trebui să informeze autoritățile de rezoluție cu privire la deteriorarea situației financiare a unei instituții sau entități suficient de devreme, iar autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competențele necesare pentru punerea în aplicare a măsurilor pregătitoare. Este important de menționat că, pentru a permite autorităților de rezoluție să reacționeze cât mai rapid posibil la deteriorarea situației unei instituții sau a unei entități, aplicarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie nu ar trebui să constituie o condiție pentru ca autoritatea de rezoluție să ia măsuri pentru scoaterea pe piață a instituției sau a entității sau să solicite informații în vederea actualizării planului de rezoluție și a pregătirii evaluării. Pentru a asigura o reacție consecventă, coordonată, eficace și promptă la deteriorarea situației financiare a unei instituții sau entități și pentru a se pregăti în mod corespunzător pentru o rezoluție eventuală, este necesar să se consolideze interacțiunea și coordonarea între autoritățile competente și autoritățile de rezoluție. De îndată ce o instituție sau o entitate îndeplinește condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție ar trebui să își intensifice schimburile de informații, inclusiv de informații provizorii, și să monitorizeze în comun situația financiară a instituției sau a entității.

(8) Este necesar să se asigure luarea de măsuri prompte și coordonarea timpurie între autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție, atunci când o instituție sau o entitate este încă în activitate, dar există un risc semnificativ ca instituția sau entitatea să intre în dificultate. Prin urmare, autoritatea competentă ar trebui să notifice acest risc autorității de rezoluție cât mai curând posibil. Notificarea respectivă ar trebui să conțină motivele evaluării autorității competente și o prezentare generală a măsurilor alternative ale sectorului privat, a acțiunilor de supraveghere sau a măsurilor de intervenție timpurie care sunt disponibile pentru a preveni intrarea în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil. O astfel de notificare timpurie nu ar trebui să aducă atingere procedurilor de stabilire a îndeplinirii condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Notificarea prealabilă de către autoritatea competentă către autoritatea de rezoluție a unui risc semnificativ ca o instituție sau o entitate să intre în dificultate sau să fie susceptibilă de a intra în dificultate nu ar trebui să fie o condiție pentru a stabili ulterior că o instituție sau o entitate este efectiv în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate. În plus, în cazul în care, într-o etapă ulterioară, instituția sau entitatea este evaluată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și dacă nu există soluții alternative pentru a preveni intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil, autoritatea de rezoluție trebuie să ia o decizie cu privire la luarea unei măsuri de rezoluție. În acest caz, promptitudinea deciziei de a aplica o măsură de rezoluție unei instituții sau entități poate fi fundamentală pentru punerea în aplicare cu succes a strategiei de rezoluție, în special deoarece o intervenție timpurie în cadrul instituției sau al entității poate contribui la asigurarea unor niveluri suficiente de capacitate de absorbție a pierderilor și de lichiditate pentru a pune în aplicare strategia respectivă. Prin urmare, este oportun să se permită autorității de rezoluție să evalueze, în strânsă cooperare cu autoritatea competentă, ce

([7]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

([8]) Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudențială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64).

constituie un interval de timp rezonabil pentru punerea în aplicare a unor măsuri alternative care să evite intrarea în dificultate a instituției sau a entității. ***Atunci când se efectuează această evaluare, ar trebui să se țină seama și de necesitatea de a menține capacitatea autorității de rezoluție și a entității în cauză de a pune în aplicare efectiv strategia de rezoluție atunci când, în cele din urmă, acest lucru se dovedește necesar, dar nu ar trebui să fie împiedicată luarea unor măsuri alternative. În special, calendarul prevăzut pentru măsurile alternative ar trebui să fie de așa natură încât să nu pună în pericol eficacitatea unei eventuale puneri în aplicare a strategiei de rezoluție.*** Pentru a asigura un rezultat în timp util și pentru a permite autorității de rezoluție să se pregătească în mod corespunzător pentru rezoluția potențială a instituției sau a entității, autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă ar trebui să se reunească periodic, iar autoritatea de rezoluție ar trebui să decidă cu privire la frecvența reuniunilor respective, ținând seama de circumstanțele cazului.

(9) Cadrul de rezoluție este menit să se aplice în mod potențial oricărei instituții sau entități, indiferent de dimensiunea și de modelul de afaceri al acesteia, în cazul în care instrumentele disponibile în temeiul dreptului intern nu sunt adecvate pentru a gestiona intrarea sa în dificultate. Pentru a asigura un astfel de rezultat, ar trebui să se specifice criteriile de aplicare a evaluării interesului public în cazul unei instituții sau a unei entități în curs de a intra în dificultate. ***Astfel***, este necesar să se clarifice faptul că, în funcție de circumstanțele concrete, se poate considera că anumite funcții ale instituției sau ale entității au o importanță critică chiar dacă întreruperea lor ar afecta stabilitatea financiară sau serviciile critice ***de*** la nivel regional***, în special în cazul în care posibilitatea de a înlocui funcțiile critice este determinată de piața geografică corespunzătoare***.

(9a) Pentru a se asigura că evaluarea impactului la nivel regional se poate baza pe date disponibile în mod consecvent în întreaga Uniune, nivelul regional ar trebui înțeles cu trimitere la unitățile teritoriale de nivel 1 sau 2 din Nomenclatorul unităților teritoriale de statistică (nivelul NUTS 1 sau 2) în sensul Regulamentului (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European și al Consiliului ([9]).

(10) Evaluarea măsurii în care rezoluția unei instituții sau a unei entități este în interesul public ar trebui să reflecte considerentul că deponenții sunt mai bine protejați atunci când fondurile schemei de garantare a depozitelor („SGD") sunt utilizate mai eficient, iar pierderile pentru fondurile respective sunt reduse la minimum. Prin urmare, în cadrul evaluării interesului public, ar trebui să se considere că obiectivul rezoluției de a proteja deponenții este mai bine realizat în cadrul procedurii de rezoluție dacă alegerea opțiunii insolvenței ar fi mai costisitoare pentru SGD.

(10a) În cazul în care cadrele naționale de insolvență și rezoluție ating în mod eficace și în aceeași măsură obiectivele cadrului, ar trebui să se acorde prioritate opțiunii care reduce la minimum riscul pentru contribuabili și pentru economie. Această abordare asigură o procedură prudentă și responsabilă, aliniată la obiectivul general de a proteja deopotrivă interesele contribuabililor și stabilitatea economică în general.

(11) Evaluarea măsurii în care rezoluția unei instituții sau a unei entități este în interesul public ar trebui să reflecte, de asemenea, în măsura posibilului, diferența dintre, pe de o parte, finanțarea furnizată prin intermediul plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar (mecanisme de finanțare a rezoluției sau SGD-uri) și, pe de altă parte, finanțarea furnizată de statele membre din banii contribuabililor. Finanțarea furnizată de statele membre prezintă un risc mai mare de hazard moral și un stimulent mai scăzut pentru disciplina pe piață. Prin urmare, atunci când evaluează obiectivul de a reduce la minimum dependența de sprijinul financiar public extraordinar, autoritățile de rezoluție ar trebui să considere că finanțarea prin intermediul mecanismelor de finanțare a rezoluției sau al SGD este preferabilă***, în timp ce finanțarea*** prin intermediul unui volum egal de resurse din bugetul statelor membre ***ar trebui avută în vedere doar în circumstanțe extraordinare***.

(11a) Sprijinul financiar extraordinar pentru instituțiile financiare, finanțat de contribuabili, ar trebui acordat, dacă este cazul, numai pentru a remedia o tulburare gravă, cu caracter excepțional și sistemic, a economiei, dat fiind că acesta reprezintă o povară semnificativă pentru finanțele publice și afectează condițiile de concurență echitabile de pe piața internă.

(12) Pentru a se asigura că obiectivele rezoluției sunt atinse în modul cel mai eficace, rezultatul evaluării interesului public ar trebui să fie negativ numai în cazul în care lichidarea instituției sau a entității în curs de a intra în dificultate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar atinge obiectivele rezoluției într-un mod mai eficace și nu numai în aceeași măsură ca rezoluția.

([9]) Regulamentul (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 mai 2003 privind instituirea unui nomenclator comun al unităților teritoriale de statistică (NUTS) (JO L 154, 21.6.2003, p. 1).

(12a) Atunci când trebuie ales între rezoluție și lichidare, ar trebui preferată opțiunea cu costuri totale mai mici. Evaluarea costurilor ar trebui să vizeze diverse costuri, inclusiv cele legate de plățile efectuate de o schemă de garantare a depozitelor, cum ar fi durata necesară pentru recuperarea activelor și pierderea de venituri în cursul procesului. În cazurile în care ambele opțiuni de rezoluție și de lichidare prezintă profiluri de costuri similare, ar trebui să se acorde prioritate opțiunii care comportă mai puține riscuri asociate pentru economie, înțelegându-se aici și finanțele publice și impactul asupra stabilității economiei.

(13) În cazul în care o instituție sau o entitate în curs de a intra în dificultate nu este supusă procedurii de rezoluție, respectiva instituție sau entitate ar trebui să fie lichidată conform procedurilor prevăzute de dreptul intern. Aceste proceduri pot varia în mod semnificativ de la un stat membru la altul. Deși este oportun să se permită suficientă flexibilitate pentru utilizarea procedurilor naționale existente, anumite aspecte ar trebui clarificate pentru a se asigura că instituțiile sau entitățile în cauză ies de pe piață.

(14) Ar trebui să se asigure faptul că autoritatea administrativă sau judiciară națională relevantă inițiază rapid o procedură în temeiul dreptului intern atunci când o instituție sau o entitate este considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și nu face obiectul unei proceduri de rezoluție. În cazul în care lichidarea voluntară a instituției sau a entității, în urma unei decizii a acționarilor, este disponibilă în temeiul dreptului intern, această opțiune ar trebui să rămână disponibilă. Cu toate acestea, ar trebui să se asigure că, în absența unei acțiuni rapide din partea acționarilor, autoritatea administrativă sau judiciară națională relevantă ia măsuri.

(15) De asemenea, ar trebui să se prevadă că rezultatul final al acestor proceduri este ieșirea de pe piață a instituției sau a entității în curs de a intra în dificultate sau încetarea activităților sale bancare. În funcție de dreptul intern, acest obiectiv poate fi realizat în moduri diferite, care pot include vânzarea instituției sau a entității sau a unor părți ale acesteia, vânzarea anumitor active sau pasive, lichidarea treptată sau încetarea activităților sale bancare, inclusiv a plăților și a acceptării de depozite, în vederea vânzării treptate a activelor sale pentru a efectua rambursări către creditorii afectați. Cu toate acestea, pentru a spori previzibilitatea procedurilor, rezultatul respectiv ar trebui să se obțină într-un interval de timp rezonabil.

(16) Autoritățile competente ar trebui să fie împuternicite să retragă autorizația unei instituții sau a unei entități numai pe baza faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și nu face obiectul unei proceduri de rezoluție. Autoritățile competente ar trebui să poată retrage autorizația pentru a sprijini obiectivul lichidării instituției sau a entității în conformitate cu dreptul intern, în special în cazurile în care procedurile disponibile în temeiul dreptului intern nu pot fi inițiate în momentul în care se stabilește că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, inclusiv în cazurile în care insolvabilitatea instituției sau a entității nu se reflectă încă în bilanț. Pentru a se asigura în continuare că obiectivul lichidării instituției sau a entității poate fi atins, statele membre ar trebui să se asigure că retragerea autorizației de către autoritatea competentă este, de asemenea, inclusă printre condițiile posibile de inițiere a cel puțin uneia dintre procedurile disponibile în temeiul dreptului intern și aplicabile instituțiilor sau entităților care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate, dar care nu fac obiectul unei proceduri de rezoluție.

(17) Luând în considerare experiența dobândită în punerea în aplicare a Directivei 2014/59/UE, a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 și a Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([10]), este necesar să se precizeze mai în detaliu condițiile în care pot fi acordate, în mod excepțional, măsuri cu caracter preventiv de precauție care se califică drept sprijin financiar public extraordinar. Pentru a reduce la minimum denaturările concurenței care decurg din diferențele de natură ale SGD-urilor din Uniune, intervențiile SGD-urilor în contextul măsurilor preventive conforme cu Directiva 2014/49/UE care se califică drept sprijin financiar public extraordinar ar trebui să fie permise în mod excepțional în cazul în care instituția sau entitatea beneficiară nu îndeplinește niciuna dintre condițiile pentru a fi considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate. Ar trebui să se asigure că măsurile de precauție sunt luate suficient de devreme. Banca Centrală Europeană (BCE) își

([10]) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

întemeiază în prezent aprecierea conform căreia o instituție sau o entitate este solvabilă, în scopul recapitalizării preventive, pe o evaluare prospectivă pentru următoarele 12 luni a măsurii în care instituția sau entitatea poate respecta cerințele de fonduri proprii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([11]) sau în Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului ([12]) și cerința de fonduri proprii suplimentare prevăzută în Directiva 2013/36/UE sau în Directiva (UE) 2019/2034. Această practică ar trebui să fie prevăzută în Directiva 2014/59/UE. În plus, măsurile de salvare a activelor depreciate, inclusiv vehiculele de gestionare a activelor sau schemele de garantare a activelor, se pot dovedi eficace și eficiente în abordarea cauzelor posibilelor dificultăți financiare cu care se confruntă instituțiile și entitățile și în prevenirea intrării lor în dificultate și, prin urmare, ar putea constitui măsuri de precauție relevante. Prin urmare, ar trebui să se precizeze că astfel de măsuri de precauție pot lua forma unor măsuri privind activele depreciate.

(18) Pentru a menține disciplina pe piață, a proteja fondurile publice și a evita denaturarea concurenței, măsurile de precauție ar trebui să constituie în continuare excepția și să fie aplicate numai pentru a aborda situațiile de perturbare gravă a pieței sau pentru a menține stabilitatea financiară***, în special în cazul unei crize sistemice***. În plus, nu ar trebui să se recurgă la măsuri de precauție pentru a aborda pierderile suferite sau probabile. Instrumentul cel mai fiabil pentru identificarea pierderilor suferite sau susceptibile de a fi suferite este o evaluare a calității activelor efectuată de BCE, de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([13]), sau de autoritățile naționale competente. Autoritățile competente ar trebui să utilizeze această evaluare pentru a identifica pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite, în cazul în care evaluarea menționată poate fi efectuată într-un interval de timp rezonabil. În cazul în care acest lucru nu este posibil, autoritățile competente ar trebui să identifice pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite în modul cel mai fiabil posibil în circumstanțele predominante, pe baza inspecțiilor la fața locului, după caz.

(19) Recapitalizarea preventivă are scopul de a sprijini instituțiile și entitățile viabile identificate ca fiind susceptibile să se confrunte cu dificultăți temporare în viitorul apropiat și de a preveni continuarea deteriorării situației acestora. Pentru a evita acordarea de subvenții publice întreprinderilor care sunt deja neprofitabile în momentul acordării sprijinului, măsurile de precauție acordate sub forma achiziționării de instrumente de fonduri proprii sau de alte instrumente de capital sau prin măsuri privind activele depreciate nu ar trebui să depășească suma necesară pentru a acoperi deficitele de capital identificate în scenariul nefavorabil al unei simulări de criză sau al unui exercițiu echivalent. Pentru a se asigura că finanțarea publică este în cele din urmă întreruptă, aceste măsuri de precauție ar trebui, de asemenea, să fie limitate în timp și să conțină un calendar clar pentru încetarea lor (***o „măsură privind strategia*** de ***încetare a sprijinului”***). Instrumentele perpetue, inclusiv fondurile proprii de nivel 1 de bază, ar trebui să fie utilizate numai în circumstanțe excepționale și să facă obiectul anumitor limite cantitative, deoarece, prin natura lor, nu sunt potrivite pentru respectarea condiției privind caracterul temporar.

(20) Măsurile de precauție ar trebui să se limiteze la suma de care instituția sau entitatea ar avea nevoie pentru a-și menține solvabilitatea în cazul unui eveniment prevăzut de scenariul nefavorabil, astfel cum a fost stabilit în cadrul unei simulări de criză sau al unui exercițiu echivalent. În cazul măsurilor de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate, instituția sau entitatea beneficiară ar trebui să poată utiliza suma respectivă pentru a acoperi pierderile aferente activelor transferate sau în combinație cu o achiziție de instrumente de capital, cu condiția ca valoarea totală a deficitului identificat să nu fie depășită. De asemenea, este necesar să se asigure că aceste măsuri de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate respectă normele existente privind ajutoarele de stat și cele mai bune practici, că restabilesc viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității, că ajutorul de stat este limitat la minimul necesar și că se evită denaturarea concurenței. Din aceste motive, în cazul măsurilor de precauție sub

([11]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

([12]) Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudențiale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).

([13]) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

formă de măsuri privind activele depreciate, autoritățile în cauză ar trebui să țină seama de orientările specifice, inclusiv de modelul pentru SAI ([14]) și de Comunicarea privind abordarea problemei creditelor neperformante ([15]). Aceste măsuri de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate ar trebui să fie întotdeauna supuse condiției imperative privind caracterul temporar. Se estimează că garanțiile publice acordate pentru o anumită perioadă de timp în legătură cu activele depreciate ale instituției sau ale entității în cauză vor asigura o mai bună respectare a condiției privind caracterul temporar decât transferurile de astfel de active către o entitate care beneficiază de sprijin public. Pentru a ▌asigura ***că instituțiile care beneficiază de sprijin respectă condițiile aplicabile, autoritățile competente ar trebui să solicite un plan de remediere din partea instituțiilor*** care ▌nu ***și-au îndeplinit angajamentele. În cazul în care o autoritate competentă consideră că măsurile din planul de remediere nu sunt de natură să asigure viabilitatea pe termen lung a instituției sau în cazul în care instituția nu a respectat planul de remediere, autoritățile relevante ar trebui să evalueze dacă*** instituția ***a intrat*** sau ***este*** susceptibilă de a intra în dificultate***, în conformitate cu articolul 32 din Directiva 2014/59/UE***.

(21) Pentru a acoperi încălcările semnificative ale cerințelor prudențiale, este necesar să se precizeze mai în detaliu condițiile pentru a stabili dacă societățile holding sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate. O încălcare a acestor cerințe de către o societate holding ar trebui să fie semnificativă atunci când tipul și amploarea încălcării sunt comparabile cu o încălcare care, dacă ar fi fost comisă de o instituție de credit, ar fi justificat retragerea autorizației de către autoritatea competentă în conformitate cu articolul 18 din Directiva 2013/36/UE.

(22) Statele membre pot avea, în temeiul legislației lor naționale, competențe de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare care pot include depozite eligibile. În cazul în care suspendarea obligațiilor de plată sau de livrare nu este direct legată de situația financiară a instituției de credit, depozitele nu pot fi indisponibile în sensul Directivei 2014/49/UE. În consecință, este posibil ca deponenții să nu poată avea acces la depozitele lor pentru o perioadă lungă de timp. Pentru a menține încrederea deponenților în sectorul bancar și pentru a menține stabilitatea financiară, statele membre ar trebui să se asigure că deponenții au acces la un cuantum zilnic adecvat din depozitele lor, pentru a acoperi, în special, costul vieții, în cazul în care depozitele lor devin inaccesibile din cauza suspendării plăților din alte motive decât cele care conduc la efectuarea rambursărilor către deponenți. O astfel de procedură ar trebui să își păstreze caracterul excepțional, iar statele membre ar trebui să se asigure că deponenții au acces la cuantumuri zilnice adecvate.

(23) Pentru a spori securitatea juridică și având în vedere relevanța potențială a datoriilor care ar putea rezulta din evenimente incerte viitoare, inclusiv rezultatul litigiilor pendinte la momentul rezoluției, este necesar să se stabilească tratamentul de care ar trebui să beneficieze datoriile respective în scopul aplicării instrumentului de recapitalizare internă. Principiile directoare în această privință ar trebui să fie cele prevăzute în normele contabile, în special în normele contabile stabilite în Standardul Internațional de Contabilitate 37, astfel cum a fost adoptat prin Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei ([16]). Pe această bază, autoritățile de rezoluție ar trebui să facă o distincție între provizioane și datorii contingente. Provizioanele sunt datorii care se referă la o ieșire probabilă de fonduri și care pot fi estimate în mod fiabil. Datoriile contingente nu sunt recunoscute ca datorii contabile deoarece se referă la o obligație care nu poate fi considerată probabilă la momentul estimării sau care nu poate fi estimată în mod fiabil.

(24) Întrucât provizioanele sunt datorii contabile, ar trebui să se precizeze că aceste provizioane trebuie tratate în același mod ca și alte datorii. Aceste provizioane ar trebui să poată face obiectul recapitalizării interne, cu excepția cazului în care îndeplinesc unul dintre criteriile specifice pentru a fi excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Având în vedere relevanța potențială a acestor provizioane în cadrul procedurii de rezoluție și pentru a asigura certitudinea în demersul de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă, ar trebui să se precizeze că provizioanele fac parte din datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne și că, prin urmare, instrumentul de recapitalizare internă se aplică în cazul acestora. De asemenea, ar trebui să se asigure faptul că, după aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, aceste datorii și orice obligații sau creanțe care decurg în legătură cu acestea sunt considerate ca fiind onorate în toate privințele. Acest lucru este deosebit de relevant pentru datoriile și obligațiile care decurg din creanțele judiciare împotriva instituției aflate în rezoluție.

([14]) COM(2018) 0133 final.
([15]) COM(2020) 0822 final.
([16]) Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei din 3 noiembrie 2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 320, 29.11.2008, p. 1).

(25) În conformitate cu principiile contabile, datoriile contingente nu pot fi recunoscute ca datorii și, prin urmare, nu ar trebui să poată face obiectul recapitalizării interne. Cu toate acestea, este necesar să se asigure că o datorie contingentă care ar rezulta dintr-un eveniment improbabil sau care nu poate fi estimată în mod fiabil la momentul rezoluției nu afectează eficacitatea strategiei de rezoluție și, în special, a instrumentului de recapitalizare internă. Pentru a atinge acest obiectiv, evaluatorul ar trebui, în cadrul evaluării efectuate în scopul rezoluției, să evalueze datoriile contingente care sunt incluse în bilanțul instituției aflate în rezoluție și să cuantifice, cât mai bine posibil, valoarea potențială a acestor datorii. Pentru a se asigura că, după procesul de rezoluție, instituția sau entitatea poate menține o încredere suficientă a pieței pentru o perioadă de timp adecvată, evaluatorul ar trebui să țină seama de această valoare potențială atunci când stabilește cuantumul cu care trebuie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne pentru a restabili ratele fondurilor proprii ale instituției aflate în rezoluție. În special, autoritatea de rezoluție ar trebui să aplice competențele de conversie în cazul datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în măsura în care acest lucru este necesar pentru a se asigura că recapitalizarea instituției aflate în rezoluție este suficientă pentru a acoperi pierderile potențiale care pot fi cauzate de o datorie care ar putea apărea ca urmare a unui eveniment improbabil. Atunci când evaluează cuantumul care urmează să fie redus sau convertit, autoritatea de rezoluție ar trebui să analizeze cu atenție impactul pierderii potențiale asupra instituției aflate în rezoluție, pe baza unei serii de factori, inclusiv probabilitatea ca evenimentul să se producă, intervalul de timp în care se poate produce și cuantumul datoriei contingente.

(26) În anumite circumstanțe, după ce mecanismul de finanțare a rezoluției a furnizat o contribuție de până la maximum 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției sau ale entității, autoritățile de rezoluție pot recurge la surse suplimentare de finanțare care să susțină în continuare măsurile de rezoluție. Ar trebui să se precizeze mai clar circumstanțele în care mecanismul de finanțare a rezoluției poate oferi sprijin suplimentar atunci când toate datoriile cu un rang de prioritate inferior depozitelor care nu sunt excluse în mod obligatoriu sau discreționar de la recapitalizarea internă au fost reduse sau convertite integral.

(27) Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului ([17]), Regulamentul (UE) 2019/877 al Parlamentului European și al Consiliului ([18]) și Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului ([19]) au pus în aplicare în Uniune „lista internațională a termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)" publicată de Consiliul pentru Stabilitate Financiară la 9 noiembrie 2015 (denumită în continuare „standardul TLAC") pentru băncile de importanță sistemică globală, denumite în dreptul Uniunii instituții de importanță sistemică globală (G-SII). Regulamentul (UE) 2019/877 și Directiva (UE) 2019/879 au modificat, de asemenea, MREL prevăzută în Directiva 2014/59/UE și în Regulamentul (UE) nr. 806/2014. Este necesar să se alinieze dispozițiile din Directiva 2014/59/UE privind MREL la punerea în aplicare a standardului TLAC pentru G-SII în ceea ce privește anumite datorii care ar putea fi utilizate pentru a îndeplini partea din MREL care ar trebui să fie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate. În special, datoriile de rang egal cu anumite datorii excluse ar trebui să fie incluse în fondurile proprii și în instrumentele eligibile subordonate ale entităților de rezoluție în cazul în care cuantumul acestor datorii excluse din bilanțul entității de rezoluție nu depășește 5 % din cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entității de rezoluție și din această includere nu rezultă niciun risc legat de principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat.

(28) Normele de stabilire a MREL se axează în principal pe stabilirea nivelului adecvat al MREL, presupunând că instrumentul de recapitalizare internă este strategia de rezoluție preferată. Cu toate acestea, Directiva 2014/59/UE permite autorităților de rezoluție să utilizeze alte instrumente de rezoluție, și anume cele care se bazează pe transferul activității instituției aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau către o instituție-punte. Prin urmare, ar trebui să se precizeze că, în cazul în care planul de rezoluție prevede utilizarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte ▌, ***în mod separat sau împreună cu alte instrumente de rezoluție,*** autoritățile de rezoluție ar trebui să stabilească nivelul MREL pentru entitatea de rezoluție în cauză pe baza particularităților instrumentelor de rezoluție respective și a diferitelor nevoi de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pe care le implică instrumentele respective.

([17]) Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari și cerințele referitoare la raportare și la publicarea informațiilor, și a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 150, 7.6.2019, p. 1).

([18]) Regulamentul (UE) 2019/877 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții (JO L 150, 7.6.2019, p. 226).

([19]) Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE (JO L 150, 7.6.2019, p. 296).

(29) În cazul entităților de rezoluție, nivelul MREL este suma dintre cuantumul pierderilor așteptate în cadrul procedurii de rezoluție și cuantumul aferent recapitalizării care îi permite entității de rezoluție să îndeplinească în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare activitățile pe perioada corespunzătoare. Anumite strategii de rezoluție preferate implică transferul de active, drepturi și pasive către un beneficiar ▌, în special instrumentul de vânzare a activității. În aceste cazuri, obiectivele urmărite de componenta de recapitalizare ar putea să nu se aplice în aceeași măsură, deoarece autoritatea de rezoluție nu va fi obligată să se asigure că entitatea de rezoluție restabilește conformitatea cu cerințele sale de fonduri proprii după adoptarea măsurii de rezoluție. Cu toate acestea, în astfel de cazuri, se preconizează că pierderile vor depăși cerințele de fonduri proprii ale entității de rezoluție. Prin urmare, este oportun să se prevadă că nivelul MREL al respectivelor entități de rezoluție continuă să includă un cuantum al recapitalizării care este ajustat în mod proporțional cu strategia de rezoluție.

(30) În cazul în care strategia de rezoluție prevede utilizarea și a altor instrumente de rezoluție decât ***exclusiv*** recapitalizarea internă, nevoile de recapitalizare ale entității în cauză vor fi, în general, mai mici după rezoluție decât în cazul recapitalizării interne în regim bancar deschis. În această situație, în calibrarea MREL ar trebui să se țină seama de acest aspect atunci când se estimează cerința de recapitalizare. Prin urmare, atunci când ajustează nivelul MREL în cazul entităților de rezoluție al căror plan de rezoluție prevede instrumentul de vânzare a activității sau instrumentul instituției-punte ▌, ***în mod separat sau împreună cu alte instrumente de rezoluție,*** autoritățile de rezoluție ar trebui să țină seama de caracteristicile acestor instrumente, inclusiv de perimetrul preconizat al transferului către cumpărătorul privat sau către instituția-punte, de tipurile de instrumente care urmează să fie transferate, de valoarea preconizată și de tranzacționabilitatea instrumentelor respective, precum și de concepția strategiei de rezoluție preferate, inclusiv de utilizarea complementară a instrumentului de separare a activelor. Întrucât autoritatea de rezoluție trebuie să decidă de la caz la caz cu privire la orice posibilă utilizare în cadrul procedurii de rezoluție a fondurilor provenite de la SGD și întrucât o astfel de decizie nu poate fi asumată cu certitudine ex ante, autoritățile de rezoluție nu ar trebui să ia în considerare contribuția potențială a SGD în cadrul procedurii de rezoluție atunci când calibrează nivelul MREL.

▌

(32) Există interacțiuni între cadrul de rezoluție și cadrul privind abuzul de piață. În special, deși măsurile luate în vederea pregătirii rezoluției pot fi considerate informații privilegiate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([20]), divulgarea lor prematură riscă să pună în pericol procesul de rezoluție. Instituțiile aflate în rezoluție au posibilitatea de a lua măsuri pentru a soluționa problema respectivă, solicitând o amânare a publicării informațiilor privilegiate în temeiul articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014. Cu toate acestea, este posibil ca, în momentul pregătirii rezoluției, să nu existe întotdeauna stimulentele potrivite pentru ca instituția aflată în rezoluție să ia inițiativa de a formula o astfel de cerere. Pentru a evita astfel de situații, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența de a solicita în mod direct o amânare a publicării informațiilor privilegiate în temeiul articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 în numele unei instituții aflate în rezoluție.

(33) Pentru a facilita planificarea rezoluției, evaluarea posibilității de soluționare și exercitarea competenței de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare, precum și pentru a încuraja schimbul de informații, autoritatea de rezoluție a unei instituții cu sucursale semnificative în alte state membre ar trebui să instituie și să prezideze un colegiu de rezoluție.

(34) După perioada inițială de constituire a mecanismelor de finanțare a rezoluției menționate la articolul 102 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, mijloacele financiare disponibile ale acestora pot înregistra scăderi ușoare sub nivelul-țintă, în special ca urmare a creșterii depozitelor acoperite. Astfel, cuantumul contribuțiilor ex ante care ar putea fi solicitate în aceste împrejurări va fi probabil redus. Prin urmare, este posibil ca, în anumiți ani, cuantumul acestor contribuții ex ante să nu mai fie proporțional cu costul colectării acestor contribuții. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată amâna colectarea contribuțiilor *ex ante* cu ***până la trei*** ani, până când suma care urmează să fie colectată ajunge la o sumă proporțională cu costul procesului de colectare, cu condiția ca o astfel de amânare să nu afecteze în mod semnificativ capacitatea autorităților de rezoluție de a utiliza mecanisme de finanțare a rezoluției.

([20]) Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (JO L 173, 12.6.2014, p. 1).

(35) Angajamentele de plată irevocabile reprezintă una dintre componentele mijloacelor financiare disponibile ale mecanismelor de finanțare a rezoluției. Prin urmare, este necesar să se precizeze circumstanțele în care angajamentele de plată respective pot fi solicitate și procedura aplicabilă la încetarea angajamentelor în cazul în care instituția sau entitatea încetează să mai fie supusă obligației de a plăti contribuții la un mecanism de finanțare a rezoluției. În plus, pentru a oferi mai multă transparență și certitudine în ceea ce privește partea angajamentelor de plată irevocabile din cuantumul total al contribuțiilor ex ante care urmează să fie colectate, autoritățile de rezoluție ar trebui să stabilească această parte anual, sub rezerva limitelor aplicabile.

(36) Cuantumul anual maxim al contribuțiilor ex post extraordinare la mecanismele de finanțare a rezoluției care pot fi solicitate este în prezent limitat la triplul cuantumului contribuțiilor ex ante. După perioada inițială de constituire menționată la articolul 102 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, aceste contribuții ex ante vor depinde, în alte circumstanțe decât utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției, numai de variațiile nivelului depozitelor acoperite și, prin urmare, este probabil ca acestea să devină modice. Stabilirea cuantumului maxim al contribuțiilor ex post extraordinare pe baza contribuțiilor ex ante ar putea avea ca efect, în acest caz, limitarea drastică a posibilității ca mecanismele de finanțare a rezoluției să colecteze contribuțiile ex post, reducând astfel capacitatea lor de acțiune. Pentru a evita această situație, ar trebui stabilită o limită diferită, iar cuantumul maxim al contribuțiilor ex post extraordinare care pot fi solicitate ar trebui stabilit la de trei ori o optime din nivelul-țintă al mecanismului de finanțare a rezoluției în cauză.

(37) Directiva 2014/59/UE a armonizat parțial rangul acordat depozitelor în temeiul legislațiilor naționale care reglementează procedura obișnuită de insolvență. Aceste norme prevedeau un rang de prioritate pe trei niveluri al depozitelor, astfel depozitele acoperite aveau cel mai înalt rang de prioritate, fiind urmate de depozitele eligibile ale persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii peste nivelul de acoperire. Depozitele rămase, și anume depozitele societăților de mari dimensiuni care depășesc nivelul de acoperire și depozitele care nu sunt eligibile pentru rambursare de către SGD, trebuiau să aibă un rang de prioritate inferior, dar poziția lor nu a fost armonizată în alt mod. În fine, creanțele SGD-urilor au beneficiat de același rang de prioritate superior ca și depozitele acoperite. Totuși, aceasta nu s-a dovedit a fi soluția optimă pentru protecția deponenților. Armonizarea parțială a creat diferențe de la un stat membru la altul în ceea ce privește tratamentul aplicat deponenților rămași, în special deoarece un număr tot mai mare de state membre au decis să acorde, de asemenea, o preferință juridică depozitelor rămase. Aceste diferențe au creat, de asemenea, dificultăți la stabilirea scenariului contrafactual al insolvenței pentru grupurile transfrontaliere în cursul evaluărilor rezoluției. În plus, ▌rangul de prioritate pe trei niveluri al creanțelor deponenților au avut potențialul de a crea probleme în ceea ce privește respectarea principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, în special atunci când depozitele a căror prioritate nu fusese armonizată prin Directiva 2014/59/UE au fost clasificate la același nivel cu creanțele cu rang prioritar. În fine, rangul de prioritate ridicat acordat creanțelor SGD-urilor nu a permis ca mijloacele de finanțare disponibile pentru aceste scheme să fie utilizate într-un mod mai eficient și mai eficace în alte intervenții decât rambursarea depozitelor acoperite în cadrul procedurii de insolvență, și anume în contextul rezoluției, al măsurilor alternative în caz de insolvență sau al măsurilor preventive. Protecția depozitelor acoperite nu se bazează pe rangul de prioritate al creanțelor SGD, ci este asigurată prin excluderile obligatorii de la recapitalizarea internă în cadrul procedurii de rezoluție și prin rambursarea promptă din SGD în cazul indisponibilității depozitelor. Prin urmare, rangul depozitelor în ierarhia actuală a creanțelor ar trebui să fie modificat.

(37a) Modificarea ierarhiei creditorilor nu numai că îmbunătățește accesul la SGD și la fondul unic de rezoluție față de recurgerea la bani publici, dar și deschide calea pentru soluții mai eficiente din punct de vedere financiar în rezoluția instituțiilor financiare. Acest lucru ar trebui, la rândul său, să reducă costurile pentru contribuabili și să promoveze o utilizare eficientă a diferitelor instrumente existente în ecosistemul financiar al Uniunii.

(38) Rangul ▌depozitelor ar trebui să fie pe deplin armonizat prin punerea în aplicare a unei ***abordări pe două niveluri***, prin care ▌depozitele ***persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii*** să beneficieze de un rang de prioritate superior ***depozitelor eligibile ale întreprinderilor mari și ale administrațiilor centrale și regionale***. ***Această concepție pe niveluri este menită să ofere o protecție sporită unei game largi de deponenți, reflectând caracteristicile unice ale depozitelor lor, oferind în același timp posibilitatea rezoluției entităților care nu sunt acoperite de cadrul actual.*** În același timp, utilizarea schemelor de garantare a depozitelor în cadrul procedurii de rezoluție, al insolvenței și al măsurilor preventive ar trebui să facă întotdeauna obiectul respectării condiționalității relevante, în special a așa-numitului „test al celui mai mic cost”.

▌

(41) Modificările aduse rangului de prioritate al depozitelor ▌ nu ar afecta în mod negativ protecția acordată depozitelor acoperite în caz de intrare în dificultate, întrucât această protecție ar continua să fie garantată prin excluderea obligatorie a depozitelor acoperite din absorbția pierderilor în caz de rezoluție și, în cele din urmă, prin rambursările efectuate de SGD în cazul indisponibilității depozitelor.

(42) Mecanismele de finanțare a rezoluției pot fi utilizate pentru a sprijini aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte, în cadrul cărora un set de active, drepturi și pasive ale instituției aflate în rezoluție sunt transferate unui beneficiar. În acest caz, mecanismul de finanțare a rezoluției poate avea o creanță împotriva instituției sau entității reziduale în cadrul lichidării sale ulterioare prin procedura obișnuită de insolvență. Acest lucru poate surveni în cazul în care mecanismul de finanțare a rezoluției este utilizat în legătură cu pierderile pe care creditorii le-ar fi suportat în mod normal, inclusiv sub forma unor garanții pentru active și pasive sau a acoperirii diferenței dintre activele și pasivele transferate. Pentru a se asigura că acționarii și creditorii rămași în instituția sau entitatea reziduală absorb efectiv pierderile instituției aflate în rezoluție și pentru a îmbunătăți posibilitatea de rambursare în caz de insolvență către plasa de siguranță specifică rezoluției, creanțele mecanismului de finanțare a rezoluției față de instituția sau entitatea reziduală și creanțele care decurg din cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător ar trebui să aibă, în caz de insolvență, un rang superior creanțelor depozitelor și ale SGD. Întrucât compensațiile plătite acționarilor și creditorilor prin mecanismele de finanțare a rezoluției ca urmare a încălcării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat vizează compensarea rezultatelor măsurilor de rezoluție, compensațiile respective nu ar trebui să dea naștere unor creanțe ale acestor mecanisme.

(43) Pentru a asigura o flexibilitate suficientă și pentru a facilita intervențiile SGD în sprijinul utilizării instrumentelor de rezoluție, ▌ dacă este necesar, pentru a preveni suportarea pierderilor de către deponenți, ar trebui specificate anumite aspecte ale utilizării SGD în cadrul procedurii de rezoluție. În special, este necesar să se precizeze că se poate recurge la SGD pentru a sprijini tranzacțiile de transfer care includ depozite, inclusiv depozite eligibile care depășesc nivelul de acoperire oferit de SGD, precum și depozite excluse de la rambursare de către o SGD, în anumite cazuri și în condiții clare. Contribuția SGD ar trebui să vizeze acoperirea deficitului valorii activelor transferate către un cumpărător sau o instituție-punte în comparație cu valoarea depozitelor transferate. În cazul în care cumpărătorul solicită o contribuție în cadrul tranzacției pentru a asigura neutralitatea capitalului său și pentru a menține conformitatea cu cerințele de capital ale cumpărătorului, SGD ar trebui, de asemenea, să fie autorizată să contribuie în acest sens. Sprijinul acordat de SGD pentru măsurile de rezoluție ar trebui să ia forma numerarului sau alte forme, cum ar fi garanțiile sau acordurile de partajare a pierderilor, care pot reduce la minimum impactul sprijinului asupra mijloacelor financiare disponibile ale SGD, permițând, în același timp, contribuția SGD pentru îndeplinirea scopurilor sale.

(44) Contribuția SGD în cadrul procedurii de rezoluție ar trebui să facă obiectul anumitor limite. În primul rând, ar trebui să se asigure că orice pierdere pe care SGD ar putea să o suporte ca urmare a unei intervenții în cadrul procedurii de rezoluție nu depășește pierderea pe care SGD ar suporta-o în caz de insolvență dacă ar efectua rambursări către deponenții acoperiți și s-ar subroga în creanțele acestora asupra activelor instituției. Suma respectivă ar trebui să fie stabilită pe baza testului celui mai mic cost, în conformitate cu criteriile și metodologia prevăzute în Directiva 2014/49/UE, ***luând în considerare toți factorii relevanți, printre care valoarea-timp a banilor, precum și întârzierile în recuperarea fondurilor în cadrul procedurilor de insolvență***. Criteriile și metodologia menționate ar trebui, de asemenea, să fie utilizate pentru a determina tratamentul de care ar fi beneficiat SGD dacă instituția ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență atunci când se efectuează evaluarea ex post, pentru a evalua respectarea principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat și pentru a stabili dacă SGD trebuie să primească vreo compensație. În al doilea rând, cuantumul contribuției SGD care vizează acoperirea diferenței dintre activele și datoriile care urmează să fie transferate unui cumpărător sau unei instituții-punte nu ar trebui să depășească diferența dintre activele transferate și depozitele și pasivele transferate cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate superior în caz de insolvență decât depozitele respective. Acest lucru ar garanta că se recurge la contribuția SGD numai în scopul de a evita impunerea de pierderi deponenților, dacă este cazul, și nu pentru a îi proteja pe creditorii cu rang inferior depozitelor în cadrul procedurii de insolvență. Cu toate acestea, suma dintre contribuția SGD pentru acoperirea diferenței dintre active și datorii și contribuția SGD la fondurile proprii ale entității beneficiare nu ar trebui să depășească costul rambursărilor efectuate către deponenții acoperiți, calculat în conformitate cu testul celui mai mic cost.

(45) Ar trebui să se precizeze că SGD poate contribui la un transfer de pasive, altele decât depozitele acoperite, în contextul unei rezoluții numai dacă autoritatea de rezoluție ajunge la concluzia că depozitele, altele decât depozitele acoperite, nu pot face obiectul recapitalizării interne și nici nu pot rămâne în instituția reziduală aflată în rezoluție care va fi lichidată. În special, autorității de rezoluție ar trebui să i se permită să evite alocarea pierderilor către depozitele respective în cazul în care excluderea este strict necesară și proporțională pentru a menține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale sau, dacă este necesar, pentru a evita contagiunea și instabilitatea financiară pe scară largă, care ar putea cauza o perturbare gravă a economiei Uniunii sau a unui stat membru. Aceleași motive ar trebui să se aplice includerii în transferul către un cumpărător sau către o instituție-punte a datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne cu un rang de prioritate inferior celui al depozitelor. În acest caz, transferul datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne nu ar trebui să fie sprijinit de contribuția SGD. În cazul în care este necesar un sprijin financiar pentru transferul acestor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, sprijinul respectiv ar trebui să fie furnizat prin mecanismul de finanțare a rezoluției.

(46) Având în vedere posibilitatea de a utiliza SGD în cadrul procedurii de rezoluție, este necesar să se precizeze mai în detaliu modul în care contribuția SGD poate fi luată în considerare la calcularea cerințelor de acces la mecanismele de finanțare a rezoluției. În cazul în care contribuția acționarilor și a creditorilor instituției aflate în rezoluție prin reduceri, reducerea valorii contabile sau conversia datoriilor acestora, însumată cu contribuția adusă de SGD, se ridică la cel puțin 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției, aceasta din urmă ar trebui să poată avea acces la mecanismul de finanțare a rezoluției pentru a primi finanțare suplimentară, dacă acest lucru este necesar pentru a asigura o rezoluție eficace în conformitate cu obiectivele rezoluției. În cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, contribuția SGD ar trebui să se limiteze la cuantumul necesar pentru a permite accesul la mecanismul de finanțare a rezoluției, ***cu excepția cazului în care cuantumul cu care contribuie mecanismul de finanțare a rezoluției depășește limita de 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii, caz în care SGD-ul ar trebui să contribuie proporțional cu cuantumul în exces***. Pentru a se asigura că rezoluția continuă să fie finanțată în principal din resursele interne ale instituției și pentru a reduce la minimum denaturările concurenței, ar trebui să se prevadă posibilitatea de a utiliza contribuția SGD pentru a asigura accesul la mecanismele de finanțare a rezoluției numai în cazul instituțiilor pentru care planul de rezoluție sau planul de rezoluție a grupului nu prevede lichidarea lor ordonată în caz de intrare în dificultate, având în vedere că MREL a fost stabilită de autoritățile de rezoluție pentru aceste instituții la un nivel care include atât absorbția pierderilor, cât și cuantumurile recapitalizării. ***Posibilitatea de a utiliza contribuția SGD pentru a asigura accesul la mecanismele de finanțare a rezoluției ar trebui, de asemenea, să fie disponibilă numai pentru instituțiile cu un istoric minim de conformitate cu cerințele MREL***.

(47) Având în vedere rolul ABE în promovarea convergenței practicilor autorităților, ABE ar trebui să monitorizeze și să raporteze cu privire la elaborarea și punerea în aplicare a evaluărilor posibilităților de soluționare ale instituțiilor și grupurilor, precum și cu privire la acțiunile și pregătirile autorităților de rezoluție pentru a asigura o punere în aplicare eficace a instrumentelor și competențelor în materie de rezoluție. În rapoartele respective, ABE ar trebui să evalueze, de asemenea, nivelul de transparență a măsurilor luate de autoritățile de rezoluție față de părțile interesate externe relevante și măsura în care acestea contribuie la pregătirea rezoluției și la posibilitatea de soluționare a instituțiilor. ABE ar trebui, de asemenea, să raporteze cu privire la măsurile adoptate de statele membre pentru protecția investitorilor de retail în ceea ce privește instrumentele de datorie care sunt eligibile pentru MREL în temeiul Directivei 2014/59/UE, comparând și evaluând orice impact potențial asupra operațiunilor transfrontaliere. Domeniul de aplicare al standardelor tehnice de reglementare existente privind estimarea cerințelor de fonduri proprii suplimentare și a cerinței amortizorului combinat pentru entitățile de rezoluție ar trebui extins pentru a include entitățile care nu au fost identificate ca entități de rezoluție, în cazul în care cerințele respective nu au fost stabilite pe aceeași bază ca MREL. În raportul anual privind MREL, ABE ar trebui, de asemenea, să evalueze punerea în aplicare strategică de către autoritățile de rezoluție a noilor norme de calibrare a MREL pentru strategiile de transfer. În contextul sarcinilor ABE de a contribui la asigurarea unui regim coerent și coordonat de gestionare și soluționare a crizelor în Uniune, ABE ar trebui să coordoneze și să supravegheze exercițiile de simulare a crizelor. Aceste simulări ar trebui să vizeze coordonarea și cooperarea dintre autoritățile competente, autoritățile de rezoluție și SGD-uri în timpul deteriorării situației financiare a instituțiilor și a entităților, testând aplicarea setului de instrumente în planificarea redresării și a rezoluției, intervenția timpurie și rezoluția într-o manieră holistică. Aceste exerciții ar trebui să ia în considerare în special dimensiunea transfrontalieră în interacțiunea dintre autoritățile relevante și aplicarea instrumentelor și a competențelor disponibile. Dacă este cazul, exercițiile de simulare a crizelor ar trebui, de asemenea, să reflecte adoptarea și punerea în aplicare a schemelor de rezoluție în cadrul uniunii bancare, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 806/2014.

(48) O evaluare a impactului de înaltă calitate este esențială pentru elaborarea unor propuneri legislative solide și bazate pe dovezi, în timp ce faptele și dovezile sunt esențiale pentru fundamentarea deciziilor luate în cursul procedurii legislative. Din acest motiv, autoritățile de rezoluție, autoritățile competente, Comitetul Unic de Rezoluție, BCE și alți membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale și ABE ar trebui să furnizeze Comisiei, la cererea acesteia, toate informațiile de care aceasta are nevoie pentru a-și îndeplini sarcinile legate de elaborarea politicilor, inclusiv elaborarea evaluărilor de impact și elaborarea și negocierea propunerilor legislative.

(49) Prin urmare, Directiva 2014/59/UE ar trebui modificată în consecință.

(50) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume îmbunătățirea eficacității și a eficienței cadrului de redresare și rezoluție pentru instituții și entități, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre din cauza riscurilor pe care abordările naționale divergente le-ar putea implica pentru integritatea pieței unice, ci pot fi mai degrabă realizate mai bine la nivelul Uniunii, prin modificarea normelor care sunt deja stabilite la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2014/59/UE

Directiva 2014/59/UE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) se introduce punctul 29a cu următorul text:

„(29a) «măsură alternativă a sectorului privat» înseamnă orice sprijin care nu se califică drept sprijin financiar public extraordinar;";

(b) punctul 35 se înlocuiește cu următorul text:

„35. «funcții critice» înseamnă activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare la nivel național sau***, acolo unde este relevant*** regional, din cauza dimensiunii, a cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau a activităților transfrontaliere ale unei instituții sau ale unui grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni. ***În sensul prezentului punct, nivelul regional se evaluează în raport cu unitatea teritorială corespunzătoare nivelului 1 al unităților teritoriale din Nomenclatorul unităților teritoriale de statistică (nivelul NUTS 1) în sensul Regulamentului (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European și al Consiliului (*) sau cu nivelul NUTS 2, în cazul în care o perturbare semnificativă a serviciilor la nivelul NUTS 2 implică un risc semnificativ de criză sistemică la nivel național;***

_____

(*) Regulamentul (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 mai 2003 privind instituirea unui nomenclator comun al unităților teritoriale de statistică (NUTS) (JO L 154, 21.6.2003, p. 1)."

(c) punctul 71 se înlocuiește cu următorul text:

„(71) «datorii care pot face obiectul recapitalizării interne» înseamnă acele datorii, inclusiv cele care dau naștere unor provizioane contabile, și instrumente de capital care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);";

(d) se introduc următoarele puncte 83d și 83e:

„(83d) «G-SII din afara UE» înseamnă o G-SII din afara UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 134 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(83e) «entitate G-SII» înseamnă o entitate G-SII astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 136 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;";

(e) se introduce următorul punct 93a:

„(93a) «depozit» înseamnă, în sensul articolelor 108 și 109, depozit astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 din Directiva 2014/49/UE;".

2. La articolul 5, alineatele (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își actualizează planurile de redresare cel puțin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor juridice sau organizaționale, a activității sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect important asupra planurilor lor de redresare sau ar putea impune modificarea substanțială a acestora. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să își actualizeze planurile de redresare mai frecvent.

În absența modificărilor menționate la primul paragraf în termen de 12 luni de la ultima actualizare anuală a planului de redresare, autoritățile competente pot acorda în mod excepțional, până la următoarea perioadă de 12 luni, derogări de la obligația de a actualiza planul de redresare. ***O astfel de derogare nu se acordă pentru mai mult de două perioade consecutive de 12 luni.***

(3) Planurile de redresare nu trebuie să aibă la bază premisa accesului la următoarele elemente sau a beneficierii de următoarele elemente:

(a) sprijin financiar public extraordinar;

(b) asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;

(c) asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată prin garanții, scadențe sau rate ale dobânzilor diferite de cele standard.

(4) Planurile de redresare prevăd, după caz, o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al planului de redresare în temeiul alineatului (3) și identifică acele active care ar putea fi considerate drept garanții."

3. La articolul 6, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În cazul în care autoritatea competentă apreciază că planul de redresare prezintă deficiențe majore sau că există obstacole majore în calea punerii sale în aplicare, aceasta informează instituția sau întreprinderea-mamă a grupului în legătură cu evaluarea sa și îi solicită instituției să prezinte, în termen de trei luni, ce poate fi prelungit cu o lună cu acordul autorității, un plan revizuit, indicând modul în care aceste deficiențe sau obstacole au fost abordate."

4. La articolul 8 alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități competente, să acorde asistență autorităților competente, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

5. Articolul 10 ***se modifică după cum urmează***:

(a) alineatul (7) se modifică după cum urmează:

(i) se introduce următorul punct:

„(aa) dacă este cazul, descrierea detaliată a motivelor pentru care s-a stabilit că o instituție trebuie să fie calificată drept entitate destinată lichidării, inclusiv o explicație a motivelor care au condus autoritatea de rezoluție la concluzia că instituția nu dispune de funcții critice;";

(ii) se introduce următorul punct:

„(ja) descrierea motivelor pentru care diferitele strategii de rezoluție ar atinge în mod optim obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 31;";

(iii) se introduce următorul punct:

„(pa) o listă detaliată și cuantificată a depozitelor garantate și a depozitelor eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii;";

(b) se introduce următorul alineat (8a):

„(8a) Autoritățile de rezoluție nu adoptă planuri de rezoluție în cazul în care ***procedurile de insolvență au fost inițiate referitor la o entitate*** în conformitate cu dreptul intern aplicabil în temeiul articolului 32b sau în cazul în care se aplică articolul 37 alineatul (6)."

(c) la alineatul (9), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE înaintează Comisiei proiectele revizuite de standarde tehnice de reglementare până la... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].";

6. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă al treilea ***și al patrulea paragrafe***, după cum urmează:

„Identificarea măsurilor care trebuie luate în ceea ce privește filialele menționate la primul paragraf litera (b) care nu sunt entități de rezoluție poate face obiectul unei abordări simplificate din partea autorităților de rezoluție dacă o astfel de abordare nu afectează negativ posibilitatea de soluționare a grupului, ținând seama de dimensiunea filialei, de profilul său de risc, de absența funcțiilor critice și de strategia de rezoluție a grupului.

Planul de rezoluție a grupului stabilește dacă entitățile din cadrul unui grup de rezoluție, cu excepția entității de rezoluție, se califică drept entități destinate lichidării. Fără a aduce atingere altor factori care pot fi considerați relevanți de către autoritățile de rezoluție, entitățile care asigură funcții critice nu se califică drept entități destinate lichidării.";

(aa) Alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Planul de rezoluție a grupului este elaborat pe baza cerințelor prevăzute la articolul 10 și a informațiilor furnizate în conformitate cu articolul 11."

(ab) la alineatul (3), se introduce următoarea literă:

„(-aa) o descriere detaliată a motivelor pentru care se stabilește că o entitate din grup, conform alineatului (1) literele (a)-(d), trebuie să fie calificată drept entitate destinată lichidării, inclusiv o justificare a concluziei la care a ajuns autoritatea de rezoluție privind faptul că instituția nu are funcții critice, și modul în care a fost luat în considerare raportul dintre cuantumul total al expunerii la risc și veniturile sale din exploatare și cuantumul total al expunerii la risc și veniturile din exploatare ale grupului, precum și indicatorul efectului de levier al entității din grup în contextul grupului;";

(b) se introduce următorul alineat (5a):

„(5a) Autoritățile de rezoluție nu adoptă planuri de rezoluție în cazul în care ***procedurile de insolvență au fost inițiate referitor la o entitate*** în conformitate cu dreptul intern aplicabil în temeiul articolului 32b sau în cazul în care se aplică articolul 37 alineatul (6).";

7. La articolul 13 alineatul (4), al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

8. La articolul 15 se adaugă următorul alineat (5):

„(5) ABE monitorizează elaborarea de către autoritățile de rezoluție a politicilor interne pentru evaluările posibilităților de soluționare ale instituțiilor sau grupurilor prevăzute la prezentul articol și la articolul 16 și punerea în aplicare a acestor politici. ABE raportează Comisiei cu privire la practicile existente privind evaluările posibilităților de soluționare și posibilele divergențe între statele membre până la … [OP: a se introduce data = doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive] și monitorizează punerea în aplicare a oricărei recomandări formulate în raportul respectiv, după caz.

Raportul menționat la primul paragraf cuprinde cel puțin următoarele:

(a) o evaluare a metodologiilor elaborate de autoritățile de rezoluție pentru a efectua evaluări ale posibilităților de soluționare, inclusiv identificarea domeniilor în care pot exista divergențe între statele membre;

(b) o evaluare a capacităților de testare necesare autorităților de rezoluție pentru a asigura punerea în aplicare eficace a strategiei de rezoluție;

(c) nivelul de transparență față de părțile interesate relevante în ceea ce privește metodologiile elaborate de autoritățile de rezoluție pentru a efectua evaluări ale posibilităților de soluționare și rezultatul acestora."

9. La articolul 16a se adaugă următorul alineat (7):

„(7) În cazul în care o entitate nu face obiectul cerinței amortizorului combinat pe aceeași bază ca și baza pe care trebuie să respecte cerințele menționate la articolele 45c și 45d, autoritățile de rezoluție aplică alineatele (1)-(6) de la prezentul articol pe baza estimării cerinței amortizorului combinat calculate în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei (*). Se aplică articolul 128 al patrulea paragraf din Directiva 2013/36/UE.

Autoritatea de rezoluție include cerința estimată a amortizorului combinat menționată la primul paragraf în decizia de stabilire a cerințelor menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă. Entitatea pune la dispoziția publicului cerința estimată a amortizorului combinat, împreună cu informațiile menționate la articolul 45i alineatul (3).

_____

(*) Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei din 26 martie 2021 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează metodologia de utilizat de către autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei menționate anterior (JO L 241, 8.7.2021, p. 1).”

10. Articolul 17 ***se modifică după cum urmează***:

(a) ***la alineatul (4)*** se adaugă al treilea paragraf cu următorul text:

„În cazul în care măsurile propuse de entitatea în cauză reduc sau elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilității de soluționare, autoritatea de rezoluție ia o decizie, după consultarea autorității competente. Decizia respectivă indică faptul că măsurile propuse reduc sau elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilității de soluționare și impune entității să pună în aplicare măsurile propuse.”

(b) ***se adaugă următorul alineat:***

„***(8a) La sfârșitul fiecărui ciclu de planificare a rezoluției, autoritatea de rezoluție publică o listă anonimizată în care sunt prezentate, sub formă agregată, obstacolele substanțiale identificate, care au apărut în calea posibilității de rezoluție, și măsurile corespunzătoare pentru soluționarea acestora. Se aplică dispozițiile privind confidențialitatea prevăzute la articolul 84 din prezenta directivă.”***

11. Articolul 18 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, orice măsuri propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării autorităților competente și a autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor semnificative și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor, ținând seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care operează grupul.”;

(b) alineatul (9) se înlocuiește cu următorul text:

„(9) În absența unei decizii comune privind luarea oricăror măsuri menționate la articolul 17 alineatul (5) litera (g), (h) sau (k), ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (6), (6a) sau (7) de la prezentul articol, să acorde asistență autorităților de rezoluție în vederea obținerii unui acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

12. Articolele 27 și 28 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 27

Măsuri de intervenție timpurie

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente ***examinează fără întârzieri nejustificate și, dacă este necesar***, adoptă rapid măsuri de intervenție timpurie în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

(a) instituția sau entitatea îndeplinește condițiile menționate la articolul 102 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 38 din Directiva (UE) 2019/2034 sau autoritatea competentă a stabilit că acordurile, strategiile, procesele și mecanismele implementate de instituție sau entitate, precum și fondurile proprii și lichiditatea deținute de instituția sau entitatea respectivă nu asigură o bună administrare și o acoperire corespunzătoare a riscurilor la care este expusă și se aplică oricare dintre următoarele:

(i) instituția sau entitatea nu a luat măsurile de remediere solicitate de autoritatea competentă, inclusiv măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 49 din Directiva (UE) 2019/2034;

(ii) autoritatea competentă consideră că măsurile de remediere, altele decât măsurile de intervenție timpurie, sunt insuficiente pentru a soluționa problemele ▌;

(b) instituția sau entitatea încalcă sau este susceptibilă de a încălca, în perioada de 12 luni de la evaluarea realizată de către autoritatea competentă, cerințele prevăzute la titlul II din Directiva 2014/65/UE, la articolele 3-7, articolele 1417 sau articolele 24, 25 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 sau la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă.

În cazul unei deteriorări semnificative a condițiilor, al unor circumstanțe nefavorabile sau al obținerii unor noi informații cu privire la o entitate, autoritatea competentă poate stabili că este îndeplinită condiția menționată la primul paragraf litera (a) punctul (ii) fără să fi luat anterior alte măsuri de remediere, inclusiv exercitarea competențelor menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 39 din Directiva (UE) 2019/2034.

În sensul primului paragraf litera (b) de la prezentul alineat, statele membre se asigură că autoritățile competente în temeiul Directivei 2014/65/UE sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 sau, după caz, autoritatea de rezoluție informează fără întârziere autoritatea competentă cu privire la încălcare sau la încălcarea probabilă.

(1a) În sensul alineatului (1), măsurile de intervenție timpurie includ următoarele:

(a) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să întreprindă oricare dintre următoarele acțiuni:

(i) să pună în aplicare una sau mai multe dintre dispozițiile sau măsurile stabilite în planul de redresare;

(ii) să actualizeze planul de redresare în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de prezumțiile prevăzute în planul inițial de redresare și să pună în aplicare unul sau mai multe dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul actualizat de redresare într-un anumit interval de timp;

(b) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să convoace o adunare a acționarilor instituției ori ai entității sau, în cazul în care organul de conducere nu respectă această cerință, să convoace adunarea respectivă în mod direct, și în ambele cazuri să stabilească ordinea de zi și să solicite ca acționarii să analizeze posibilitatea adoptării anumitor decizii;

(c) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să elaboreze, în conformitate cu planul de redresare, după caz, un plan de ***acțiune*** de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor acesteia;

(d) cerința de a modifica structura juridică a instituției;

(e) cerința de a demite sau de a înlocui conducerea superioară sau organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în ansamblul său, sau cu privire la persoanele componente, în conformitate cu articolul 28;

(f) numirea unuia sau a mai multor administratori temporari în instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu articolul 29.

(fa) cerința ca organul de conducere al entității să elaboreze un plan pe care entitatea să îl poată pune în aplicare în cazul în care organismul instituțional corespunzător al entității decide să inițieze lichidarea voluntară a entității.

(2) Autoritățile competente aleg măsurile adecvate de intervenție timpurie ***și oportună*** pe baza a ceea ce este proporțional cu obiectivele urmărite, ținând seama, printre alte informații relevante, de gravitatea încălcării sau a încălcării probabile și de rapiditatea deteriorării situației financiare a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(3) Pentru fiecare dintre măsurile menționate la alineatul (1a), autoritățile competente stabilesc un termen care este adecvat pentru finalizarea măsurii respective și care permite autorității competente să evalueze eficacitatea acesteia.

Evaluarea măsurii se efectuează imediat după atingerea termenului și se comunică autorității de rezoluție. Dacă, în urma evaluării, se ajunge la concluzia că măsurile nu au fost puse în aplicare integral sau nu sunt eficace, autoritatea competentă efectuează o evaluare a condiției menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (a), după consultarea autorității de rezoluție.

(4) Până la … [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], ABE emite ***proiecte de standarde tehnice de reglementare*** pentru promovarea unei aplicări consecvente a indicatorilor de declanșare ***pentru aplicarea măsurilor*** menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 28

Înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere

În sensul articolului 27 alineatul (1a) litera (e), statele membre se asigură că noua conducere superioară sau noul organ de conducere ori membrii individuali ai acestor organe sunt numiți în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern și sunt supuși aprobării sau acordului autorității competente."

13. Articolul 29 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În sensul articolului 27 alineatul (1a) litera (f), statele membre se asigură că autoritățile competente pot numi, în funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, orice administrator temporar care să întreprindă oricare dintre următoarele acțiuni:

(a) să înlocuiască temporar organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) să colaboreze temporar cu organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Autoritatea competentă precizează alegerea făcută în temeiul literei (a) sau (b) în momentul numirii administratorului temporar.

În sensul primului paragraf litera (b), autoritatea competentă precizează, de asemenea, în momentul numirii administratorului temporar, rolul, sarcinile și competențele respectivului administrator temporar, precum și eventualele cerințe ca organul de conducere al instituției sau al entității, să se consulte cu administratorul temporar sau să obțină aprobarea acestuia înainte de a lua anumite decizii sau măsuri.

Statele membre impun autorității competente să facă publică numirea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu are competența de a reprezenta instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ***sau pentru a lua decizii în numele acestora***.

Statele membre se asigură, de asemenea, că orice administrator temporar îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 91 alineatele (1), (2) și (8) din Directiva 2013/36/UE. Evaluarea de către autoritățile competente a conformității administratorului temporar cu cerințele respective face parte integrantă din decizia de numire a administratorului temporar respectiv.

(2) În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, autoritatea competentă precizează competențele administratorului temporar în momentul numirii acestuia. Printre aceste competențe se pot număra toate sau unele dintre competențele deținute de organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu statutul instituției sau al entității și cu dreptul intern, inclusiv competența de a exercita toate sau o parte din funcțiile administrative ale organului de conducere al instituției sau al entității. Competențele administratorului temporar în raport cu instituția sau entitatea sunt în conformitate cu dreptul societăților aplicabil. ***Astfel de competențe pot fi adaptate de către autoritatea competentă în cazul schimbării circumstanțelor.***

(3) Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, rolul și funcțiile acestuia. Printre aceste roluri și funcții se pot număra:

(a) estimarea poziției financiare a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) gestionarea activității sau a unei părți a activității instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a acesteia;

(c) adoptarea de măsuri în vederea restabilirii administrării corecte și prudente a activității instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.";

(b) la alineatul (5), paragraful al doilea se înlocuiește cu următorul text:

„În orice caz, administratorul temporar poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției sau ai entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a autorității competente.";

(c) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) La cererea autorității competente, administratorul temporar întocmește rapoarte privind poziția financiară a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și măsurile întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de autoritatea competentă, ***cel puțin o dată la împlinirea primelor șase luni***, precum și, în orice caz, la sfârșitul mandatului său.";

(ca) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Administratorul temporar este numit pentru o perioadă de maximum un an. Această perioadă poate fi reînnoită o singură dată în cazul în care condițiile de numire a administratorului temporar continuă să fie îndeplinite. Autoritatea competentă are responsabilitatea de a decide în ce măsură condițiile sunt îndeplinite și de a justifica o astfel de decizie în fața acționarilor.";

14. Articolul 30 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„**Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie în cazul grupurilor**";

(b) alineatele (1)-(4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Atunci când condițiile de impunere a măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniune, supraveghetorul consolidant notifică ABE și se consultă cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere înainte de a decide cu privire la aplicarea unei măsuri de intervenție timpurie.

(2) În urma notificării și a consultării menționate la alineatul (1), supraveghetorul consolidant decide dacă să aplice măsurile de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 în raport cu întreprinderea-mamă relevantă din Uniune, ținând seama de impactul acestor măsuri asupra entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant notifică decizia ABE și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(3) Atunci când condițiile de impunere a măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 sunt întrunite în legătură cu o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniune, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual care intenționează să ia o măsură în conformitate cu articolul respectiv notifică ABE și se consultă cu supraveghetorul consolidant.

La primirea notificării, supraveghetorul consolidant poate evalua impactul probabil al impunerii măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză, grupului sau entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant comunică evaluarea respectivă autorității competente în termen de trei zile.

În urma acestei notificări și consultări, autoritatea competentă decide dacă să aplice o măsură de intervenție timpurie. La luarea acestei decizii se ține seama în mod corespunzător de orice evaluare realizată de supraveghetorul consolidant. Autoritatea competentă notifică decizia ABE, supraveghetorului consolidant și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(4) În cazul în care mai multe autorități competente intenționează să aplice o măsură de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 mai multor instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din cadrul aceluiași grup, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente relevante evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator temporar pentru toate entitățile în cauză sau coordonarea aplicării celorlalte măsuri de intervenție timpurie mai multor instituții sau entități ar fi mai adecvată pentru a facilita găsirea unor soluții pentru restabilirea poziției financiare a instituției sau a entității în cauză. Evaluarea ia forma unei decizii comune a supraveghetorului consolidant și a celorlalte autorități competente relevante. Decizia comună se ia în termen de cinci zile de la data notificării menționate la alineatul (1). Decizia comună trebuie să fie motivată și trebuie prezentată sub forma unui document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate acorda asistență autorităților competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În absența unei decizii comune în termen de cinci zile, supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor pot lua decizii individuale cu privire la numirea unui administrator temporar în cadrul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care intră în sfera lor de responsabilitate și cu privire la aplicarea celorlalte măsuri de intervenție timpurie.”;

(c) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) La solicitarea oricărei autorități competente, ABE poate să acorde asistență autorităților competente care intenționează să aplice una sau mai multe dintre măsurile menționate la articolul 27 alineatul (1a) litera (a) din prezenta directivă în ceea ce privește punctele 4, 10, 11 și 19 din secțiunea A din anexa la prezenta directivă, la articolul 27 alineatul (1a) litera (c) din prezenta directivă sau la articolul 27 alineatul (1a) litera (d) din prezenta directivă pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

15. Se introduce următorul articol 30a:

„Articolul 30a

Pregătirea rezoluției

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente notifică fără întârziere autorităților de rezoluție oricare dintre următoarele:

(a) oricare dintre măsurile menționate la articolul 104 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE pe care le impun unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, ***al căror scop este remedierea deteriorării situației unei instituții, a entității respective sau a unui grup***;

(b) în cazul în care activitatea de supraveghere arată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 27 alineatul (1) din prezenta directivă în ceea ce privește o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, evaluarea îndeplinirii condițiilor respective, indiferent de orice măsură de intervenție timpurie;

(c) aplicarea oricăreia dintre măsurile de intervenție timpurie menționate la articolul 27.

Autoritățile competente monitorizează îndeaproape, în ***strânsă*** cooperare cu autoritățile de rezoluție, situația instituției sau a entității și respectarea de către acestea a măsurilor menționate la primul paragraf litera (a), care vizează remedierea unei deteriorări a situației instituției sau entității respective, precum și a măsurilor de intervenție timpurie menționate la primul paragraf litera (c).

(2) Autoritățile competente transmit o notificare autorităților de rezoluție cât mai curând posibil în cazul în care consideră că există un risc semnificativ ca una sau mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4) să se aplice în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Notificarea trebuie să conțină:

(a) motivele notificării;

(b) o prezentare generală a măsurilor care ar împiedica intrarea în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil, impactul preconizat al măsurilor asupra instituției sau a entității în ceea ce privește condițiile menționate la articolul 32 alineatul (4) și intervalul de timp preconizat pentru punerea în aplicare a măsurilor respective.

După primirea notificării menționate la primul paragraf, autoritățile de rezoluție evaluează, în strânsă cooperare cu autoritățile competente, ce constituie un interval de timp rezonabil în scopul evaluării condiției menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (b), ținând seama de rapiditatea deteriorării condițiilor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ***de impactul potențial asupra sistemului financiar, asupra protecției deponenților și asupra conservării fondurilor clienților, de riscul ca un proces prelungit să crească costurile totale pentru clienți și economie,*** de necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace strategia de rezoluție și de orice alte considerente relevante. Autoritățile de rezoluție comunică această evaluare autorităților competente cât mai curând posibil.

În urma notificării menționate la primul paragraf, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție monitorizează, în strânsă cooperare, situația instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), punerea în aplicare a oricăror măsuri relevante în intervalul de timp preconizat și orice alte evoluții relevante. În acest scop, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se reunesc periodic, cu o frecvență stabilită de autoritățile de rezoluție, ținând seama de circumstanțele cazului. Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție își furnizează reciproc, fără întârziere, toate informațiile relevante.

(3) Autoritățile competente furnizează autorităților de rezoluție toate informațiile solicitate de autoritățile de rezoluție necesare în toate scopurile următoare:

(a) actualizarea planului de rezoluție și pregătirea rezoluției eventuale a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) efectuarea evaluării menționate la articolul 36.

În cazul în care aceste informații nu sunt deja disponibile autorităților competente, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente cooperează și se coordonează pentru a obține informațiile respective. În acest scop, autoritățile competente trebuie să aibă competența de a solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să furnizeze aceste informații, inclusiv prin inspecții la fața locului, și să furnizeze informațiile respective autorităților de rezoluție.

(4) Printre competențele autorităților de rezoluție se numără competența de a scoate pe piață sau de a lua măsuri în vederea scoaterii pe piață, către cumpărători potențiali, a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau de a solicita instituției sau entității respective să facă acest lucru, în următoarele scopuri:

(a) pentru a pregăti rezoluția instituției sau a entității respective, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 39 alineatul (2) și a dispozițiilor privind confidențialitatea prevăzute la articolul 84;

(b) pentru a fundamenta evaluarea efectuată de către autoritatea de rezoluție cu privire la condiția menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b).

(4a) În cazul în care, atunci când exercită competența menționată la alineatul (4), autoritatea de rezoluție decide scoaterea pe piață direct către potențiali cumpărători, ține seama în mod corespunzător de circumstanțele cazului și de posibilul impact pe care exercitarea acestei competențe l-ar putea avea asupra situației generale a entității.

(5) În sensul alineatului (4), autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să instituie o platformă digitală în vederea schimbului de informații necesare pentru scoaterea pe piață a instituției sau a entității respective către cumpărători potențiali sau către consilieri și evaluatori angajați de autoritatea de rezoluție. ***În acest caz, articolul 84 alineatul (1) litera (e) nu se aplică.***

(6) Constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 27 alineatul (1) și adoptarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie nu constituie condiții necesare pentru ca autoritățile de rezoluție să pregătească rezoluția instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau să exercite competența menționată la alineatele (4) și (5) de la prezentul articol.

(7) Autoritățile de rezoluție informează fără întârziere autoritățile competente cu privire la orice acțiune întreprinsă în temeiul alineatelor (4) și (5).

(8) Statele membre se asigură că autoritățile competente și autoritățile de rezoluție cooperează îndeaproape:

(a) atunci când intenționează să ia măsurile menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (a) de la prezentul articol, care vizează remedierea unei deteriorări a situației unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), precum și măsurile menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (c) de la prezentul articol;

(b) atunci când intenționează să întreprindă oricare dintre acțiunile menționate la alineatele (4) și (5);

(c) pe parcursul punerii în aplicare a acțiunilor menționate la literele (a) și (b) de la prezentul paragraf.

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție se asigură că măsurile și acțiunile respective sunt consecvente, coordonate și eficace."

16. La articolul 31 alineatul (2), literele (c) și (d) se înlocuiesc cu următorul text:

„(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, în special atunci când acesta provine de la bugetul unui stat membru;

(d) protejarea ***depozitelor acoperite și, de asemenea, în măsura în care este posibil, a părții neacoperite a depozitelor eligibile ale persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii,*** precum și protejarea investitorilor care intră sub incidența Directivei 97/9/CE;"

17. Articolul 32 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție dacă autoritățile de rezoluție stabilesc, la primirea unei comunicări în temeiul alineatului (2) sau din proprie inițiativă în conformitate cu procedura prevăzută la alineatul (2), că sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate;

(b) nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituții ***sau susceptibilitatea acesteia de a intra în dificultate*** ar putea fi împiedicată, într-un interval de timp rezonabil, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP, prin măsuri de supraveghere, prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile menționate la articolul 59 alineatul (2), întreprinse în legătură cu instituția respectivă;

(c) măsura de rezoluție este în interesul public în temeiul alineatului (5).

(2) Statele membre se asigură că autoritatea competentă efectuează o evaluare a condiției menționate la alineatul (1) litera (a), după consultarea autorității de rezoluție.

Statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, evaluarea condiției menționate la alineatul (1) litera (a) poate fi efectuată de autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție în temeiul dreptului intern dispun de instrumentele necesare pentru a efectua această evaluare inclusiv, în special, de acces adecvat la informațiile relevante. În acest caz, statele membre se asigură că autoritatea competentă prezintă fără întârziere autorității de rezoluție orice informații relevante pe care aceasta din urmă le solicită pentru a-și putea efectua evaluarea, înainte sau după ce a fost informată de către autoritatea de rezoluție cu privire la intenția sa de a efectua evaluarea respectivă.

Evaluarea condiției menționate la alineatul (1) litera (b) este efectuată de autoritatea de rezoluție în strânsă cooperare cu autoritatea competentă***, după consultarea unei autorități desemnate a SGD și, după caz, a unui SIP din care face parte instituția, fără întârziere. Consultarea SIP include o analiză a disponibilității măsurilor luate de SIP care ar putea preveni intrarea în dificultate a instituției într-un interval de timp rezonabil.*** Autoritatea competentă prezintă fără întârziere autorității de rezoluție orice informații relevante pe care autoritatea de rezoluție le solicită pentru a-și fundamenta evaluarea. Autoritatea competentă poate, de asemenea, să informeze autoritatea de rezoluție că, în opinia sa, condiția prevăzută la alineatul (1) litera (b) este îndeplinită.";

(b) alineatul (4) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care acest sprijin este acordat în una dintre formele menționate la articolul 32c;";

(ii) paragrafele al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea se elimină;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În sensul alineatului (1) litera (c), o măsură de rezoluție este considerată de interes public atunci când respectiva măsură de rezoluție este necesară pentru a realiza cel puțin unul dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 și este proporțională cu cel puțin unul dintre aceste obiective și atunci când lichidarea instituției conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției într-un mod mai eficace.

Se prezumă că măsura de rezoluție nu este de interes public în sensul alineatului (1) litera (c) de la prezentul articol în cazul în care autoritatea de rezoluție a decis să aplice obligații simplificate unei instituții, în temeiul articolului 4. Prezumția este relativă și nu se aplică dacă autoritatea de rezoluție estimează că unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției ar fi expuse riscului în cazul în care instituția ar fi lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.

Statele membre se asigură că, atunci când efectuează evaluarea menționată la primul paragraf, autoritatea de rezoluție, pe baza informațiilor de care dispune la momentul evaluării respective, ***estimează*** și compară întregul sprijin financiar public extraordinar care ***urmează*** să fie acordat instituției, atât în caz de rezoluție, cât și în cazul lichidării în conformitate cu dreptul intern aplicabil."

(5a) ABE contribuie la monitorizarea și promovarea aplicării eficace și consecvente a evaluării interesului public menționate la alineatul (5).

Până la... [doi ani de la data aplicării prezentei directive de modificare], ABE prezintă un raport privind domeniul de aplicare și aplicarea alineatului (5) în întreaga Uniune. Raportul respectiv este transmis Comisiei pentru a evalua eficacitatea măsurilor menționate la alineatul (5) și impactul acestora asupra condițiilor de concurență echitabile.

Pe baza rezultatelor raportului, ABE poate elabora standarde tehnice de reglementare în scopul convergenței practicilor și al asigurării unor condiții de concurență echitabile între statele membre până la... [doi ani de la data aplicării prezentei directive de modificare]."

18. Articolele 32a și 32b se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 32a

Condiții de declanșare a rezoluției cu privire la un organism central și la instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție ***iau*** o măsură de rezoluție în legătură cu un organism central și cu toate instituțiile de credit afiliate în mod permanent care fac parte din același grup de rezoluție, ***numai*** atunci când organismul central și toate instituțiile de credit afiliate în mod permanent sau grupul de rezoluție căruia îi aparțin îndeplinesc în ansamblul lor condițiile stabilite la articolul 32 alineatul (1).

Articolul 32b

Procedurile în ceea ce privește instituțiile și entitățile care nu fac obiectul măsurilor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, atunci când o autoritate de rezoluție stabilește că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar nu și condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c), autoritatea administrativă sau judiciară națională relevantă are competența de a iniția fără întârziere procedura de lichidare ordonată a instituției sau a entității, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.

(2) Statele membre se asigură că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care este lichidată în mod ordonat în conformitate cu dreptul intern aplicabil, iese de pe piață sau își încetează activitățile bancare într-un interval de timp rezonabil.

(3) Statele membre se asigură că, atunci când o autoritate de rezoluție stabilește că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar nu și condiția de la articolul 32 alineatul (1) litera (c), stabilirea faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) este o condiție pentru retragerea autorizației de către autoritatea competentă în temeiul articolului 18 din Directiva 2013/36/UE.

(4) Statele membre se asigură că retragerea autorizației instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este o condiție suficientă pentru ca o autoritate administrativă sau judiciară națională relevantă să poată iniția fără întârziere procedura de lichidare ordonată a instituției sau a entității, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.”

19. Se introduce următorul articol 32c:

„*Articolul 32c*

Sprijinul financiar public extraordinar

(1) Statele membre se asigură că, în afara măsurii de rezoluție, se poate acorda sprijin financiar public extraordinar unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în mod excepțional, numai în unul dintre următoarele cazuri și cu condiția ca sprijinul financiar public extraordinar să respecte condițiile și cerințele stabilite în cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat:

(a) în cazul în care, pentru a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru ***de natură excepțională sau sistemică și*** pentru a menține stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre formele următoare:

(i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;

(ii) o garanție de stat pentru pasivele nou-emise;

(iii) achiziționarea de instrumente de fonduri proprii, altele decât instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau de alte instrumente de capital sau utilizarea de măsuri privind activele depreciate, la prețuri, durate și în alte condiții care nu conferă foloase necuvenite instituției sau entității în cauză, ***cu condiția ca***, la momentul acordării sprijinului public, ***să*** nu ***existe niciuna dintre*** situațiile menționate la articolul 32 alineatul (4) litera (a), (b) sau (c), nici situațiile menționate la articolul 59 alineatul (3);

(b) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unei intervenții ***eficiente din punctul de vedere al costurilor*** din partea unei scheme de garantare a depozitelor ▌în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 11a și 11b din Directiva 2014/49/UE, cu condiția să nu existe niciuna dintre situațiile menționate la articolul 32 alineatul (4);

(c) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unei intervenții ***eficiente din punctul de vedere al costurilor*** din partea unei scheme de garantare a depozitelor în contextul lichidării unei instituții ***de credit*** în temeiul articolului 32b și în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE;

(d) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unui ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE acordat în contextul lichidării instituției sau a entității în temeiul articolului 32b din prezenta directivă, altul decât sprijinul acordat de o schemă de garantare a depozitelor în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE.

(2) Măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) îndeplinesc toate condițiile următoare:

(a) măsurile se limitează la instituțiile sau entitățile solvabile, astfel cum confirmă autoritatea competentă;

(b) măsurile au un caracter preventiv și temporar și au la bază o strategie ▌ predefinită ***de încetare a măsurii de sprijin*** aprobată de autoritatea competentă, care include o dată de încetare, o dată de vânzare sau un grafic de rambursare clar specificate pentru oricare dintre măsurile prevăzute; ***aceste informații nu se divulgă decât după un an de la încheierea strategiei de încetare a măsurii de sprijin sau de la punerea în aplicare a planului de remediere sau de la evaluarea prevăzută la al șaptelea paragraf de la prezentul alineat;***

(c) măsurile sunt proporționale cu obiectivul remedierii consecințelor pe care le are perturbarea gravă sau al menținerii stabilității financiare;

(d) măsurile nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care instituția sau entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte în ***următoarele 12 luni***.

În sensul primului paragraf litera (a), se consideră că o instituție sau o entitate este solvabilă în cazul în care autoritatea competentă a concluzionat că nu a avut loc sau nu este probabil să aibă loc nicio încălcare în următoarele 12 luni***, pe baza așteptărilor actuale,*** a niciuneia dintre cerințele menționate la articolul 92 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/2033, la articolul 40 din Directiva (UE) 2019/2034 sau a niciuneia dintre cerințele relevante aplicabile în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern.

În sensul primului paragraf litera (d), autoritatea competentă relevantă cuantifică pierderile pe care instituția sau entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte. Această cuantificare se bazează cel puțin pe ***evaluări ale calității activelor efectuate de BCE, ABE sau de autoritățile naționale sau, după caz, pe inspecții la fața locului efectuate de autoritatea competentă. În cazul în care astfel de exerciții nu pot fi efectuate în timp util, autoritatea competentă își poate baza evaluarea*** pe bilanțul instituției sau al entității, cu condiția ca bilanțul să respecte normele și standardele contabile aplicabile, fapt confirmat de un auditor extern independent***. Autoritatea competentă depune toate eforturile pentru a se asigura că cuantificarea se bazează pe valoarea de piață a activelor, a pasivelor și a elementelor extrabilanțiere ale instituției sau ale entității.***

Măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (iii) se limitează la măsuri care au fost evaluate de autoritatea competentă ca fiind necesare pentru a ***garanta*** solvabilitatea instituției sau a entității prin soluționarea deficitului său de capital stabilit în scenariul nefavorabil al simulărilor de criză la nivel național, la nivelul Uniunii sau la nivelul MUS sau al exercițiilor echivalente desfășurate de către Banca Centrală Europeană, ABE sau de către autoritățile naționale, după caz, confirmat de autoritatea competentă.

Prin derogare de la alineatul (1) litera (a) punctul (iii), achiziționarea de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază este permisă în mod excepțional atunci când deficitul identificat este de așa natură încât achiziționarea oricăror alte instrumente de fonduri proprii sau a altor instrumente de capital nu ar permite instituției sau entității în cauză să soluționeze deficitul de capital stabilit în scenariul nefavorabil în cadrul simulării de criză relevante sau al exercițiului echivalent. Cuantumul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază achiziționate nu trebuie să depășească 2 % din cuantumul total al expunerii la risc al instituției sau al entității în cauză, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În cazul în care niciuna dintre măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) nu este rambursată, restituită sau încheiată în alt mod în conformitate cu termenele strategiei de ***încetare a măsurii de sprijin*** stabilite la momentul acordării măsurii respective, autoritatea competentă ***cere instituției sau entității în cauză să prezinte un plan de remediere unic. Planul de remediere descrie măsurile care trebuie luate pentru a menține sau a restabili conformitatea cu cerințele de supraveghere, viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității și capacitatea acesteia de a rambursa suma furnizată, precum și intervalul de timp aferent.***

În cazul în care autoritatea competentă consideră că planul de remediere unic nu este credibil sau fezabil ori în cazul în care instituția sau entitatea nu respectă planul de remediere, se efectuează o evaluare pentru a determina dacă instituția sau entitatea este în curs sau susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 32.

(3) Până la [OP: a se introduce data = un an de la data intrării în vigoare a prezentei directive], ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 cu privire la tipul de simulări, evaluări sau exerciții menționate la alineatul (2) al patrulea paragraf, care pot conduce la măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (iii).”

20. La articolul 33, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când entitatea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

În acest scop, se consideră că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în oricare dintre următoarele situații:

(a) entitatea îndeplinește una sau mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4) litera (b), (c) sau (d);

(b) entitatea încalcă în mod semnificativ sau există elemente obiective care indică faptul că entitatea va încălca în mod semnificativ, în viitorul apropiat, cerințele aplicabile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în Directiva 2013/36/UE."

21. Articolul 33a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (8), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție înștiințează instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și autoritățile menționate la articolul 83 alineatul (2) literele (a)-(h) fără întârziere atunci când își exercită competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, după ce s-a stabilit faptul că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) și înainte de luarea deciziei de rezoluție.";

(b) la alineatul (9) se adaugă al doilea paragraf:

„Prin derogare de la primul paragraf, statele membre se asigură că, în cazul în care aceste competențe sunt exercitate în ceea ce privește depozitele eligibile și depozitele respective nu sunt considerate indisponibile în sensul Directivei 2014/49/UE, deponenții au acces la un cuantum zilnic adecvat din depozitele respective."

22. Articolul 35 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot numi un administrator special care să înlocuiască organul de conducere al instituției aflate în rezoluție sau al instituției-punte ori să colaboreze cu acesta. Autoritățile de rezoluție fac publică numirea administratorului special. Autoritățile de rezoluție se asigură că administratorul special deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare îndeplinirii funcțiilor sale.

Articolul 91 din Directiva 2013/36/UE nu se aplică numirii administratorilor speciali.";

(b) la alineatul (2), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Administratorul special dispune de toate competențele acționarilor și ale organului de conducere al instituției aflate în rezoluție sau al instituției-punte.";

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Statele membre impun administratorului special să întocmească și să prezinte autorității de rezoluție responsabile cu numirea sa, la intervale regulate stabilite de autoritatea de rezoluție, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte și măsurile întreprinse în exercițiul funcțiilor sale."

23. Articolul 36 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Înainte de a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție sau condițiile pentru reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile menționate la articolul 59, autoritățile de rezoluție se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).";

(b) se introduce următorul alineat (7a):

„(7a) În cazul în care este necesar pentru fundamentarea deciziilor menționate la alineatul (4) literele (c) și (d), evaluatorul completează informațiile de la alineatul (6) litera (c) cu o estimare a valorii activelor și pasivelor extrabilanțiere, inclusiv a datoriilor și activelor contingente."

24. La articolul 37 se adaugă următorul alineat (11):

„(11) ABE monitorizează acțiunile și pregătirea autorităților de rezoluție pentru a asigura punerea în aplicare eficace a instrumentelor și competențelor de rezoluție în caz de rezoluție. ABE prezintă Comisiei rapoarte cu privire la situația actuală a practicilor existente și la posibilele divergențe între statele membre până la … [OP: a se introduce data = doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive] și monitorizează punerea în aplicare a oricărei recomandări descrise în raportul respectiv, după caz.

Raportul menționat la primul paragraf cuprinde cel puțin următoarele:

(a) mecanismele instituite pentru punerea în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă și nivelul de implicare a infrastructurilor pieței financiare și a autorităților din țările terțe, după caz;

(b) mecanismele instituite pentru operaționalizarea utilizării altor instrumente de rezoluție;

(c) nivelul de transparență față de părțile interesate relevante în ceea ce privește mecanismele menționate la literele (a) și (b).”

25. Articolul 40 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru ca instrumentul instituției-punte să fie eficace și pentru a ține seama de necesitatea de a păstra funcțiile critice ale instituției-punte sau de a urmări oricare dintre obiectivele rezoluției, statele membre trebuie să se asigure că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera către o instituție-punte toate elementele următoare:”;

(b) la alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul menționat la articolul 43 alineatul (2) litera (b) nu trebuie să aducă atingere capacității autorității de rezoluție de a exercita un control asupra instituției-punte. În cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă permite furnizarea integrală a capitalului instituției-punte prin conversia datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital, se poate deroga de la cerința ca instituția-punte să se afle integral sau parțial în proprietatea uneia sau a mai multor autorități publice.”

26. La articolul 42 alineatul (5), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) un astfel de transfer este necesar pentru a asigura buna funcționare a instituției aflate în rezoluție, a instituției-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor însuși sau”.

27. Articolul 44 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat tuturor datoriilor, inclusiv celor care dau naștere unui provizion contabil, ale unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în conformitate cu alineatul (2) sau (3) de la prezentul articol.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție menționată la alineatul (4) în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) s-a adus o contribuție la absorbția pierderilor și la recapitalizare, în valoare de cel puțin 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36, de către acționari și deținătorii de alte instrumente de proprietate, deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne prin reduceri, reducerea valorii contabile sau conversie în temeiul articolului 48 alineatul (1) și al articolului 60 alineatul (1) și de către schema de garantare a depozitelor în temeiul articolului 109, după caz;

(b) contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției nu depășește 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36.”

28. Articolul 44a ***se modifică după cum urmează:***

(a) se introduc următoarele alineate:

„(6a) Statele membre se asigură că o instituție de credit care emite instrumente eligibile ce se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumente de fonduri proprii de nivel 2 sau datorii eligibile poate vinde instrumentele respective unui deponent existent la instituția de credit respectivă care se califică drept client de retail, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 11 din Directiva 2014/65/UE, numai în cazul în care condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) de la prezentul articol sunt îndeplinite și ambele condiții de mai jos sunt întrunite la momentul achiziției:

(a) deponentul care se califică drept client de retail nu investește o sumă totală care depășește 10 % din portofoliul său de instrumente financiare în instrumentele menționate la prezentul alineat;

(b) cuantumul investiției inițiale investit în unul sau mai multe instrumente menționate la prezentul alineat este de cel puțin 30 000 EUR.

Instituția de credit se asigură că, la momentul achiziției, sunt îndeplinite condițiile prevăzute la literele (a) și (b) de la prezentul alineat, pe baza informațiilor furnizate de clientul de retail în conformitate cu alineatul (3).

(6b) Instrumentele eligibile menționate la alineatul (6a) vândute de instituția de credit emitentă deponenților săi care se califică drept investitori de retail fără a îndeplini condițiile prevăzute la alineatul respectiv nu sunt luate în considerare la calcularea cerințelor prevăzute la articolul 45e sau 45f atât timp cât instrumentele respective sunt deținute de deponentul căruia i-au fost vândute.

(6c) La evaluarea posibilităților de rezoluție în conformitate cu articolele 15 și 16, autoritățile de rezoluție monitorizează anual, în funcție de grup și de instituție, măsura în care instrumentele eligibile MREL sunt deținute de investitorii de retail și raportează rezultatele către ABE cel puțin o dată pe an.”;

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(7a) Statele membre nu sunt obligate să aplice alineatele (6a) și (6b) de la prezentul articol instrumentelor menționate la alineatul (6a) emise înainte de... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

(8) Până la … [OP: a se introduce data = 24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive], ABE prezintă Comisiei un raport cu privire la aplicarea prezentului articol. Raportul respectiv compară măsurile adoptate de statele membre pentru a se conforma prezentului articol, analizează eficacitatea acestora în ceea ce privește protejarea investitorilor de retail și evaluează impactul lor asupra operațiunilor transfrontaliere.

Pe baza raportului respectiv, Comisia poate prezenta o propunere legislativă de modificare a prezentei directive.”

29. La articolul 45, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) îndeplinesc, în permanență, cerințele de fonduri proprii și datorii eligibile în cazurile în care sunt impuse și stabilite de autoritatea de rezoluție în conformitate cu prezentul articol și cu articolele 45a-45i.”

30. Articolul 45b se modifică după cum urmează:

(a) la alineatele (4), (5) și (7), cuvintele „entități din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entități G-SII”;

(b) alineatul (8) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, cuvintele „entități din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entități G-SII”;

(ii) la al doilea paragraf litera (c), cuvintele „entitate din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entitate G-SII”;

(iii) la al patrulea paragraf, cuvintele „entități din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entități G-SII”;

(c) se adaugă următorul alineat (10):

„(10) Autoritățile de rezoluție pot permite entităților de rezoluție să se conformeze cerințelor menționate la alineatele (4), (5) și (7) utilizând fondurile proprii sau datoriile menționate la alineatele (1) și (3) atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) pentru entitățile care sunt entități G-SII sau entități de rezoluție care intră sub incidența articolului 45c alineatul (5) sau (6), autoritatea de rezoluție nu a redus cerința menționată la alineatul (4) de la prezentul articol, în temeiul primului paragraf de la alineatul respectiv;

(b) datoriile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol care nu îndeplinesc condiția menționată la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 respectă condițiile prevăzute la articolul 72b alineatul (4) literele (b)-(e) din regulamentul respectiv."

31. Articolul 45c se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3) al optulea paragraf, cuvintele „funcțiilor economice critice" se înlocuiesc cu cuvintele „funcțiilor critice";

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze metodologia care urmează să fie utilizată de autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și cerința amortizorului combinat în privința:

(a) entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul Directivei 2013/36/UE;

(b) entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție, atunci când entitatea nu face obiectul cerințelor respective în temeiul Directivei 2013/36/UE pe aceeași bază ca și cerințele menționate la articolul 45f din prezenta directivă.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la... [OP: a se introduce data = 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.";

(c) la alineatul (7) al optulea paragraf, cuvintele „funcțiilor economice critice" se înlocuiesc cu cuvintele „funcțiilor critice".

32. Se introduce următorul articol 45ca:

„Articolul 45ca

Stabilirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile pentru strategiile de transfer ▌

(1) Atunci când aplică articolul 45c unei entități de rezoluție a cărei strategie de rezoluție preferată prevede***, în mod independent sau în combinație cu alte instrumente de rezoluție,*** utilizarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte ▌, autoritatea de rezoluție stabilește cuantumul recapitalizării prevăzut la articolul 45c alineatul (3) în mod proporțional, pe baza următoarelor criterii, după caz:

(a) dimensiunea, modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale ***entității de rezoluție sau, după caz, dimensiunea părții entității de rezoluție care face obiectul instrumentului de vânzare a activității sau al instrumentului instituției-punte***;

(b) acțiunile, alte instrumente de proprietate, activele, drepturile sau pasivele care urmează să fie transferate unui beneficiar, astfel cum sunt identificate în planul de rezoluție, luând în considerare:

(i) liniile de activitate esențiale și funcțiile critice ale entității de rezoluție;

(ii) datoriile excluse de la recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);

(iii) mecanismele de siguranță menționate la articolele 73-80;

(iiia) cerințele de fonduri proprii preconizate pentru o eventuală instituție-punte care ar putea fi necesare pentru a realiza ieșirea de pe piață a entității de rezoluție, astfel încât să se asigure respectarea de către instituția-punte a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, a Directivei 2013/36/UE și a Directivei 2014/65/UE, după caz;

(iiib) cererea preconizată a destinatarului ca tranzacția să fie neutră din punctul de vedere al capitalului în ceea ce privește cerințele aplicabile entității achizitoare;

(c) valoarea preconizată și tranzacționabilitatea acțiunilor, a altor instrumente de proprietate, a activelor, a drepturilor sau a pasivelor entității de rezoluție menționate la litera (b), ținând seama de:

(i) orice obstacole majore în calea posibilității de rezoluție, identificate de autoritatea de rezoluție, care sunt legate de aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte;

(ii) pierderile rezultate din activele, drepturile sau pasivele rămase în instituția reziduală;

(iia) situația de pe piață potențial nefavorabilă la momentul rezoluției;

(d) dacă strategia de rezoluție preferată are în vedere transferul acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de entitatea de rezoluție sau al tuturor activelor, drepturilor și pasivelor entității de rezoluție ori al unei părți din acestea;

(e) dacă strategia de rezoluție preferată are în vedere aplicarea instrumentului de separare a activelor.

(3) Aplicarea alineatului (1) nu are ca rezultat un cuantum mai mare decât cuantumul care rezultă din aplicarea articolului 45c alineatul (3) ***sau un cuantum care este mai mic de 13,5 % din valoarea totală a expunerii la risc, calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și mai mic de 5 % din indicatorul de măsurare a expunerii totale a entității corespunzătoare menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, calculat în conformitate cu articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013***."

33. La articolul 45d alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluție care este o entitate G-SII constă în următoarele:".

34. La articolul 45f alineatul (1), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Prin derogare de la primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile-mamă din Uniune care nu sunt ele însele entități de rezoluție, dar sunt filiale ale unor entități din țări terțe trebuie să respecte cerințele prevăzute la articolele 45c și 45d, pe bază consolidată."

35. Articolul 45l se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința de fonduri proprii și datorii eligibile stabilită în conformitate cu articolul 45e sau cu articolul 45f, inclusiv articolul 45ca, și, în special, dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la nivelurile stabilite pentru entități comparabile;";

(b) la alineatul (3) al doilea paragraf se adaugă următoarea teză:

„Obligația menționată la alineatul (2) încetează să se aplice după prezentarea celui de al doilea raport."

(35a) La articolul 45m se introduce următorul alineat:

„(1a) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autoritățile de rezoluție stabilesc perioade de tranziție adecvate pentru îndeplinirea de către instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) a cerințelor prevăzute la articolul 45e sau articolul 45f sau a cerințelor de la articolul 45b alineatul (4), (5) sau (7), dacă instituțiile sau entitățile fac obiectul acelor cerințe ca urmare a intrării în vigoare a... [prezentei directive de modificare]. Termenul pentru instituții și entități de a îndeplini cerințele de la articolul 45e sau de la articolul 45f sau cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), este.... [patru ani de la data aplicării prezentei directive de modificare].

Autoritatea de rezoluție stabilește niveluri ale țintei intermediare pentru cerințele prevăzute la articolul 45e sau articolul 45f sau pentru cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, pe care instituțiile sau entitățile menționate în primul paragraf de la prezentul alineat le îndeplinesc până la... [doi ani de la data aplicării prezentei directive de modificare]. Nivelurile țintei intermediare asigură, de regulă, o acumulare liniară de fonduri proprii și de datorii eligibile în direcția nivelului cerinței.

Autoritatea de rezoluție poate stabili o perioadă de tranziție care se încheie după... [patru ani de la data aplicării prezentei directive de modificare], în cazurile justificate în mod corespunzător și dacă este oportun, având în vedere criteriile menționate la alineatul (7), luând în considerare următoarele:

(a) evoluția situației financiare a entității;

(b) eventualitatea ca entitatea să fie în măsură să asigure conformarea într-un interval de timp rezonabil cu cerințele menționate la articolul 45e sau articolul 45f sau cu o cerință care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7); precum și

(c) faptul dacă entitatea este în măsură să înlocuiască datoriile care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență, iar în caz contrar, faptul dacă incapacitatea respectivă este de natură specifică sau este cauzată de tulburări ce afectează întreaga piață.";

36. La articolul 45m, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Cerințele menționate la articolul 45b alineatele (4) și (7) și la articolul 45c alineatele (5) și (6), după caz, nu se aplică în cursul perioadei de trei ani de la data la care entitatea de rezoluție sau grupul din care face parte entitatea de rezoluție a fost identificat ca G-SII ori G-SII din afara UE sau de la data la care entitatea de rezoluție începe să se găsească în situația menționată la articolul 45c alineatul (5) sau (6)."

37. La articolul 46 alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Evaluarea menționată la alineatul (1) al prezentului articol stabilește valoarea cu care trebuie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne:

(a) pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, pentru a stabili ponderea instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea mecanismului de finanțare a rezoluției efectuată în temeiul articolului 101 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă;

(b) pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte, ținând cont de orice datorii contingente, și pentru a permite instituției aflate în rezoluție să respecte în continuare, pe o perioadă de cel puțin un an, condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau Directiva 2014/65/UE."

38. La articolul 47 alineatul (1) litera (b), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) instrumentelor de capital relevante și datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59, emise de instituție în temeiul competenței menționate la articolul 59 alineatul (2) sau".

39. Articolul 52 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„În circumstanțe excepționale, autoritatea de rezoluție poate prelungi cu încă o lună termenul de o lună pentru prezentarea planului de reorganizare a activității.";

(b) la alineatul (5) se adaugă următorul paragraf:

„Autoritatea de rezoluție poate solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă elemente suplimentare în planul de reorganizare a activității."

40. La articolul 53, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În cazul în care, în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e), o autoritate de rezoluție reduce la zero principalul unei datorii sau suma restantă la plată aferentă unei datorii, inclusiv o datorie care dă naștere unui provizion contabil, datoria respectivă și orice alte obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în totalitate și nu sunt opozabile nici instituției aflate în rezoluție în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei entități care îi succedă acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare."

41. Articolul 55 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) datoria să nu constituie un depozit menționat la articolul 108 alineatul (1) litera (a) sau (b);";

(b) la alineatul (2), al cincilea și al șaselea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„În cazul în care, în contextul evaluării posibilității de soluționare a unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu articolele 15 și 16 sau în orice alt context, autoritatea de rezoluție constată că, într-o categorie de datorii care include datorii eligibile, valoarea datoriilor care nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, împreună cu datoriile care sunt excluse de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 44

alineatul (2) sau care sunt susceptibile să fie excluse în conformitate cu articolul 44 alineatul (3) reprezintă peste 10 % din categoria respectivă, autoritatea de rezoluție evaluează fără întârziere impactul acestui fapt asupra posibilității de soluționare a instituției sau entității respective, inclusiv impactul asupra posibilității de soluționare care rezultă din riscul de nerespectare a mecanismelor de siguranță pentru creditori prevăzute la articolul 73 atunci când se aplică competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie a datoriilor eligibile.

În cazul în care autoritatea de rezoluție concluzionează pe baza evaluării menționate la al cincilea paragraf de la prezentul alineat că datoriile care nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1) de la prezentul articol creează un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare, autoritatea de rezoluție aplică competențele prevăzute la articolul 17 într-un mod adecvat pentru a elimina acest obstacol din calea posibilității de soluționare."

(c) se introduce următorul alineat:

„(2a) Instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) raportează anual autorității de rezoluție următoarele:

(a) totalul sumelor restante ale tuturor datoriilor reglementate de dreptul unei țări terțe;

(b) pentru elementele menționate la litera (a):

(i) componența lor, inclusiv profilul de scadență;

(ii) rangul pe care îl ocupă în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență;

(iii) dacă datoria este exclusă în temeiul articolului 44 alineatul (2);

(iv) dacă includ în dispozițiile contractuale termenul solicitat la alineatul (1);

(v) în cazul în care s-a stabilit că este imposibil din punct de vedere juridic sau din alte motive să se includă recunoașterea contractuală a clauzei de recapitalizare internă în conformitate cu alineatul (2), categoria datoriei în temeiul alineatului (7).

În cazul în care instituțiile și entitățile fac parte dintr-un grup supus rezoluției, raportul este întocmit de entitatea supusă rezoluției în ceea ce privește grupul supus rezoluției, în măsura prevăzută la alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf.";

(d) se adaugă următorul paragraf:

„(8a) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica procedurile și a uniformiza formatele și modelele pentru raportarea către autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (2a).

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la... [un an de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.";

42. Articolul 59 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care acest sprijin este acordat în una dintre formele menționate la articolul 32c.";

(b) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) având în vedere calendarul, necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace competențele de reducere a valorii contabile și de conversie sau strategia de rezoluție pentru grupul de rezoluție, precum și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ori a grupului ar putea fi împiedicată într-un interval de timp rezonabil prin vreo măsură, inclusiv o măsură alternativă a sectorului privat, o măsură de supraveghere sau măsuri de intervenție timpurie, în afara reducerii valorii contabile sau conversiei instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a)."

43. Articolul 63 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (m) se înlocuiește cu următorul text:

„(m) competența de a impune autorității competente să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 22 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 12 din directiva 2014/65/UE;";

(ii) se adaugă următoarea literă (n):

„(n) competența de a formula cereri în temeiul articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 în numele instituției aflate în rezoluție.";

(b) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) sub rezerva articolului 3 alineatul (6) și a articolului 85 alineatul (1), obligația de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției aflate în rezoluție și al autorităților competente în sensul articolelor 22-27 din Directiva 2013/36/UE;".

44. La articolul 71a, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Alineatul (1) se aplică oricărui contract financiar care respectă toate condițiile următoare:

(a) contractul creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate la nivel național în vederea transpunerii prezentului articol;

(b) contractul prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de reziliere sau drepturi de executare a garanțiilor cărora li s-ar aplica articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 dacă contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru."

45. La articolul 74 alineatul (3) se adaugă următoarea literă (d):

„(d) atunci când stabilește pierderile pe care schema de garantare a depozitelor le-ar fi suportat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, aplică criteriile și metodologia menționate la articolul 11e din Directiva 2014/49/UE și în orice act delegat adoptat în temeiul articolului respectiv."

(45a) La articolul 84 se introduce următorul alineat:

„(6a) Prezentul articol nu împiedică schimbul de informații între autoritățile de rezoluție și autoritățile fiscale din același stat membru, în măsura în care acest schimb este prevăzut de legislația națională a statului membru respectiv. Dacă aceste informații provin dintr-un alt stat membru, ele se divulgă numai cu acordul expres al autorității relevante care le-a divulgat.";

46. La articolul 88 se introduce următorul alineat (6a):

„(6a) Pentru a facilita sarcinile menționate la articolul 10 alineatul (1), articolul 15 alineatul (1) și articolul 17 alineatul (1) și pentru a face schimb de informații relevante, autoritatea de rezoluție a unei instituții cu sucursale semnificative în alte state membre instituie și prezidează un colegiu de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție a instituției menționate la primul paragraf decide cu privire la autoritățile care participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului de rezoluție, ținând seama de relevanța activității care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de potențialul efect asupra stabilității sistemului financiar din statele membre în cauză și de sarcinile menționate la primul paragraf.

În prealabil, autoritatea de rezoluție a instituției menționate la primul paragraf îi informează pe deplin pe toți membrii colegiului de rezoluție în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea de rezoluție a instituției menționate la primul paragraf îi informează, de asemenea, pe deplin și în timp util, pe toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni și cu acțiunile întreprinse.";

(46a) La articolul 90, se adaugă următorul alineat:

„(4a) Articolul 84 nu împiedică schimbul de informații între autoritățile de rezoluție și autoritățile fiscale din același stat membru, în măsura în care acest schimb este prevăzut de legislația națională a statului membru respectiv. Dacă aceste informații provin dintr-un alt stat membru, ele se divulgă numai cu acordul expres al autorității relevante care le-a divulgat.";

47. Articolul 91 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Atunci când o autoritate de rezoluție decide că o instituție sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este o filială a unui grup întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau 33, autoritatea respectivă notifică fără întârziere autorității de rezoluție a grupului, dacă această funcție este exercitată de o autoritate distinctă, supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză următoarele informații:

(a) decizia potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile menționate la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) sau la articolul 33 alineatul (1) sau (2), după caz, sau condițiile menționate la articolul 33 alineatul (4);

(b) rezultatul evaluării condiției menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (c);

(c) măsurile de rezoluție sau de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru instituția sau entitatea în cauză.

Informațiile menționate la primul paragraf pot fi incluse în notificările comunicate în temeiul articolului 81 alineatul (3) destinatarilor menționați la primul paragraf de la prezentul alineat.";

(b) la alineatul (7), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

48. La articolul 92 alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

49. La articolul 97, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritățile de rezoluție încheie acorduri de cooperare neobligatorii cu autoritățile relevante din țările terțe menționate la alineatul (2) ***de la prezentul articol***, după caz. Aceste acorduri trebuie să fie în conformitate cu acordul-cadru al ABE.

Autoritățile competente încheie acorduri de cooperare neobligatorii cu autoritățile relevante din țările terțe menționate la alineatul (2) ***de la prezentul articol***, după caz. Aceste acorduri trebuie să fie conforme cu acordul-cadru al ABE și să asigure faptul că informațiile comunicate autorităților din țări terțe fac obiectul unei garanții privind respectarea cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul ***84***."

50. La articolul 98, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale, care includ și planuri de redresare, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:";

(b) se adaugă al doilea și al treilea paragraf, cu următorul text:

„Statele membre se asigură că autoritățile competente fac schimb de informații confidențiale cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) în ceea ce privește informațiile referitoare la redresare și la rezoluție, condițiile prevăzute la primul paragraf;

(b) în ceea ce privește alte informații aflate la dispoziția autorităților competente, condițiile prevăzute la articolul 55 din Directiva 2013/36/UE.

În sensul celui de al doilea paragraf, informațiile referitoare la redresare și la rezoluție includ toate informațiile direct legate de sarcinile autorităților competente în temeiul prezentei directive, în special planificarea redresării și planurile de redresare, măsurile de intervenție timpurie și schimburile cu autoritățile de rezoluție cu privire la planificarea rezoluției, planurile de rezoluție și măsurile de rezoluție.";

51. La articolul 101, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție stabilește că este probabil ca utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției în scopurile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol să aibă drept rezultat transferarea către mecanismul de finanțare a rezoluției a unei părți din pierderile unei instituții sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), se aplică principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției prevăzute la articolul 44."

52. La articolul 102 alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care, după scurgerea perioadei inițiale menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă menționat la alineatul respectiv, se reiau contribuțiile obișnuite în conformitate cu articolul 103, până când este atins nivelul-țintă. Autoritățile de rezoluție pot amâna colectarea contribuțiilor obișnuite în conformitate cu articolul 103 cu ***până la trei ani***, atunci când suma care urmează să fie colectată ajunge la o sumă proporțională cu costurile procesului de colectare, cu condiția ca o astfel de amânare să nu afecteze în mod semnificativ capacitatea autorității de rezoluție de a utiliza mecanismele de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101. După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată și dacă mijloacele financiare disponibile scad ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile respective se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de ***patru*** ani.";

53. Articolul 103 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102 pot include angajamente de plată irevocabile garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, puse la dispoziția autorităților de rezoluție și destinate exclusiv utilizării în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1). Partea angajamentelor de plată irevocabile nu trebuie să depășească ***30 %*** din suma totală a contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol. În limita respectivă, autoritatea de rezoluție stabilește anual partea angajamentelor de plată irevocabile din cuantumul total al contribuțiilor care urmează să fie colectate în conformitate cu prezentul articol.";

(b) se introduce următorul alineat (3a):

„(3a) Autoritatea de rezoluție solicită angajamentele de plată irevocabile asumate în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol atunci când este necesară utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101.

În cazul în care o entitate nu se mai încadrează în domeniul de aplicare al articolului 1 și nu mai este supusă obligației de a plăti contribuții în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție solicită angajamentele de plată irevocabile asumate în temeiul alineatului (3) și încă datorate. În cazul în care contribuția legată de angajamentul de plată irevocabil este plătită în mod corespunzător la prima solicitare, autoritatea de rezoluție anulează angajamentul și returnează garanția. În cazul în care contribuția nu este plătită în mod corespunzător la prima solicitare, autoritatea de rezoluție confiscă garanția și anulează angajamentul.";

54. La articolul 104 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Contribuțiile ex post extraordinare nu depășesc de trei ori 12,5 % din nivelul-țintă specificat la articolul 102.";

55. Articolul 108 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că în legislația lor națională care reglementează procedura obișnuită de insolvență***:***

(a) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanțelor deținute de creditorii obișnuiți negarantați:

(i) Depozitele ***care sunt excluse de la acoperire în temeiul articolului 5 din Directiva 2014/49/UE***;

(ii) acea parte din depozitele eligibile ale persoanelor juridice care nu sunt microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;

(iii) acea parte din depozitele eligibile ale administrațiilor centrale și regionale care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;

(iv) acea parte a depozitelor persoanelor juridice care nu sunt microîntreprinderi, întreprinderi mici sau mijlocii care ar fi depozite eligibile dacă nu ar fi constituite prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale instituțiilor stabilite în Uniune, ***care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;***

(b) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (a):

(i) depozitele acoperite;

(ii) schemele de garantare a depozitelor ***pentru creanța lor în temeiul articolului 9 alineatul (2) din Directiva 2014/49/UE***;

(iii) depozitele eligibile, altele decât cele menționate la litera (a) punctele (ii) și (iii); precum și

(iv) depozitele care ar fi eligibile dacă nu ar fi constituite prin intermediul unor sucursale situate în afara Uniunii ale instituțiilor stabilite în Uniune, altele decât cele menționate la litera (a) punctul (iv).";

(b) se adaugă următoarele alineate (8) și (9):

„(8) În cazul în care instrumentele de rezoluție menționate la articolul 37 alineatul (3) litera (a) sau (b) sunt utilizate pentru a transfera doar o parte din activele, drepturile sau pasivele instituției aflate în rezoluție, mecanismul de finanțare a rezoluției are o creanță împotriva instituției sau entității reziduale menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), pentru orice cheltuieli și pierderi suportate de mecanismul de finanțare a rezoluției ca urmare a oricăror contribuții la rezoluție efectuate în temeiul articolului 101 alineatul (1) în legătură cu pierderile pe care creditorii le-ar fi suportat în mod normal.

(9) Statele membre se asigură că, în temeiul legislației lor naționale care reglementează procedura obișnuită de insolvență, creanțele mecanismului de finanțare a rezoluției menționate la alineatul (8) de la prezentul articol și la articolul 37 alineatul (7) au un rang de prioritate privilegiat, care este superior rangului acordat creanțelor depozitelor și ale schemelor de garantare a depozitelor în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol.";

56. Articolul 109 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Atunci când autoritățile de rezoluție iau măsuri de rezoluție cu privire la o instituție de credit, și dacă aceste măsuri garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la depozitele lor, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția de credit respectivă contribuie cu următoarele sume:

(a) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, în mod independent sau în combinație cu instrumentul de separare a activelor, cuantumul cu care depozitele acoperite ar fi fost reduse sau convertite pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza instituția aflată în rezoluție în temeiul articolului 46 alineatul (1), dacă depozitele acoperite ar fi fost incluse în domeniul de aplicare al recapitalizării interne;

(b) în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte, în mod independent sau în combinație cu alte instrumente de rezoluție:

(i) cuantumul necesar pentru a acoperi diferența dintre valoarea depozitelor acoperite și a datoriilor cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate superior depozitelor și valoarea activelor instituției aflate în rezoluție care urmează să fie transferate unui beneficiar și

(ii) dacă este cazul, un cuantum necesar pentru a asigura neutralitatea capitalului beneficiarului în urma transferului.

În cazurile menționate la primul paragraf litera (b), atunci când transferul către beneficiar include depozite care nu sunt depozite acoperite sau alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, iar autoritatea de rezoluție evaluează că situațiile menționate la articolul 44 alineatul (3) se aplică în cazul respectivelor depozite sau datorii, schema de garantare a depozitelor contribuie cu:

(a) cuantumul necesar pentru a acoperi diferența dintre valoarea depozitelor, inclusiv a depozitelor care nu sunt acoperite, și a datoriilor cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate superior depozitelor și valoarea activelor instituției aflate în rezoluție care urmează să fie transferate unui beneficiar și

(b) dacă este cazul, un cuantum necesar pentru a asigura neutralitatea capitalului transferului pentru beneficiar.

Statele membre se asigură că, odată ce schema de garantare a depozitelor a adus o contribuție în cazurile menționate la al doilea paragraf, instituția aflată în rezoluție se abține de la achiziționarea de participații în alte întreprinderi, precum și de la distribuirile în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază sau de la plățile aferente instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de la alte activități care pot conduce la o ieșire de fonduri.

În toate cazurile, costul contribuției schemei de garantare a depozitelor nu trebuie să fie mai mare decât costul rambursărilor efectuate către deponenți, astfel cum a fost calculat de schema de garantare a depozitelor în temeiul articolului 11e din Directiva 2014/49/UE.

Dacă în urma unei evaluări în temeiul articolului 74 se stabilește un cost al contribuției la rezoluție a schemei de garantare a depozitelor mai mare decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, schema de garantare a depozitelor are dreptul la plata diferenței din mecanismul de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 75.

(2) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție stabilește cuantumul contribuției schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) după consultarea schemei de garantare a depozitelor cu privire la costul estimat al rambursărilor efectuate către deponenți în temeiul articolului 11e din Directiva 2014/49/UE și în conformitate cu condițiile menționate la articolul 36 din prezenta directivă.

Autoritatea de rezoluție notifică decizia sa menționată la primul paragraf schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția. Schema de garantare a depozitelor pune în aplicare decizia respectivă fără întârziere.";

(b) se introduc următoarele alineate (2a) și (2b):

„(2a) În cazul în care fondurile schemei de garantare a depozitelor sunt utilizate în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf litera (a) pentru a contribui la recapitalizarea instituției aflate în rezoluție, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor își transferă deținerile de acțiuni sau de alte instrumente de capital în instituția aflată în rezoluție către sectorul privat de îndată ce situația comercială și financiară o permite.

Statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor scoate pe piață acțiunile și alte instrumente de capital menționate la primul paragraf în mod deschis și transparent și că în cadrul procedurii de vânzarea acestea nu sunt prezentate în mod eronat și că nu se fac discriminări între potențialii cumpărători. Orice astfel de vânzare trebuie să se efectueze în condiții comerciale.

(2b) Contribuția schemei de garantare a depozitelor în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf este luată în considerare pentru calcularea pragurilor prevăzute la articolul 44 alineatul (5) litera (a) și la articolul 44 alineatul (8) litera (a).

În cazul în care utilizarea schemei de garantare a depozitelor în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf, alături de contribuția la absorbția pierderilor și la recapitalizare a acționarilor și a deținătorilor de alte instrumente de proprietate, a deținătorilor de instrumente de capital relevante și de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, permite utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției, contribuția schemei de garantare a depozitelor se limitează la cuantumul necesar pentru a atinge pragurile prevăzute la articolul 44 alineatul (5) litera (a) și la articolul 44 alineatul (8) litera (a). În urma contribuției schemei de garantare a depozitelor, mecanismul de finanțare a rezoluției se utilizează în conformitate cu principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției prevăzut la articolele 44 și 101.

Prin derogare de la limitarea contribuțiilor din partea schemei de garantare a depozitelor prevăzută la al doilea paragraf din prezentul alineat, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 44 alineatul (7), este necesară o contribuție suplimentară a schemei de garantare a depozitelor. Această contribuție suplimentară este egală cu suma cu care contribuie mecanismul de finanțare a rezoluției peste limita de 5 % specificată la articolul 44 alineatul (5) litera (b), înmulțită cu cota depozitelor acoperite, ca parte a pasivelor totale din domeniul de aplicare al transferului.

Cu toate acestea, primul și al doilea paragraf nu se aplică instituțiilor care ***îndeplinesc cel puțin una dintre următoarele condiții:***

(a) ***instituția a*** fost ***identificată*** ca ***o entitate*** de lichidare în planul de rezoluție a grupului sau în planul de rezoluție";

(b) ***instituția și-a încălcat ținta MREL intermediară sau finală, după caz, în patru trimestre într-o perioadă de patru ani care se încheie cu 6 luni înainte de stabilirea faptului că este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a). Perioada de patru ani nu ia în considerare cele două trimestre consecutive imediat anterioare unei astfel de determinări a intrării în dificultate sau a probabilității de a intra în dificultate.***

(c) alineatul (3) se elimină;

(d) la alineatul (5), al doilea și al treilea paragraf se elimină.

57. La articolul 111 alineatul (1), se adaugă următoarea literă (e):

„(e) nerespectarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile menționate la articolul 45e sau 45f."

58. Articolul 128 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„**Cooperarea și schimbul de informații între instituții și autorități**";

(b) se adaugă următorul paragraf:

„Autoritățile de rezoluție, autoritățile competente, ABE, Comitetul Unic de Rezoluție, BCE și alți membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale furnizează Comisiei, la cererea acesteia și în termenul specificat, toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale legate de elaborarea politicilor, inclusiv efectuarea de evaluări ale impactului, elaborarea de propuneri legislative și participarea la procesul legislativ. Comisia și membrii personalului Comisiei sunt supuși cerințelor privind secretul profesional prevăzute la articolul 88 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (*) în ceea ce privește informațiile primite.

_____

(*) Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1)."

59. Se introduce următorul articol 128a:

„*Articolul 128a*

Simulări ale gestionării crizelor

(1) ABE coordonează exerciții periodice la nivelul Uniunii pentru a testa aplicarea prezentei directive, a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 și a Directivei 2014/49/UE în situații transfrontaliere cu privire la toate aspectele următoare:

(a) cooperarea autorităților competente în timpul planificării redresării;

(b) cooperarea dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile competente înainte de intrarea în dificultate și în timpul rezoluției instituțiilor financiare, inclusiv în ceea ce privește punerea în aplicare a schemelor de rezoluție adoptate în temeiul articolului 18 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014.

(2) ABE întocmește un raport în care prezintă principalele constatări și concluzii ale exercițiilor. Raportul este făcut public."

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, cel târziu până la … [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu … [OP: a se introduce data = 1 zi de la data transpunerii prezentei directive de modificare].

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la …,

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președinta	*Președintele*